

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
EVGENIEGO TANCHEVA
przedstawiona w dniu 23 kwietnia 2020 r.¹

Sprawa C-461/18 P

Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd
przeciwko
Distillerie Bonollo SpA,
Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA,
Distillerie Mazzari SpA,
Caviro Distillerie Srl,

Radzie Unii Europejskiej

Odwołanie – Dumping – Przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chin – Odwołanie wniesione przez interwenienta w pierwszej instancji – Artykuł 11 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 – Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez producenta unijnego – Dopuszczalność – Bezpośrednie oddziaływanie

Spis treści

I.	Ramy prawne	3
II.	Okoliczności powstania sporu	3
III.	Przebieg postępowania przed Sądem i zaskarżony wyrok	5
IV.	Przebieg postępowania przed Trybunałem i żądania stron	6
V.	Odwołanie wzajemne	7
A.	Argumentacja stron	8
B.	Ocena	10
1.	W przedmiocie dopuszczalności odwołania wzajemnego	10
a)	W przedmiocie dopuszczalności jedynego zarzutu podniesionego na poparcie głównego żądania Komisji, w zakresie, w jakim dotyczy on pkt 59 i 63 zaskarżonego wyroku	10

¹ Język oryginału: angielski.

b) W przedmiocie dopuszczalności wniosku Komisji o oddalenie piątego zarzutu podniesionego przed Sądem jako bezzasadnego	11
c) W przedmiocie dopuszczalności wniosku Komisji o oddalenie przez Trybunał piątego zarzutu podniesionego przed Sądem jako bezzasadnego w zakresie, w jakim odnosi się on do argumentów przedstawionych przez Radę w odpowiedzi na pytania pisemne Sądu	12
2. Co do istoty	13
a) W przedmiocie głównego żądania Komisji, w którym wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku	13
b) W przedmiocie żądania ewentualnego Komisji, w którym wnosi ona do Trybunału o uchylenie punktu drugiego sentencji zaskarżonego wyroku	21
VI. Odwołanie główne	22
A. Argumentacja stron	22
B. Ocena	23
1. Dopuszczalność odwołania	24
2. Dopuszczalność jedynego zarzutu odwołania	27
3. Co do istoty	28
VII. W przedmiocie kosztów	34
VIII. Wnioski	34

1. W niniejszym odwołaniu Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku z dnia 3 maja 2018 r. Distillerie Bonollo i in./Rada (T-431/12, EU:T:2018:251) (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”)², którym Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 626/2012 (zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”)³.

2. Zważywszy, że Changmao Biochemical Engineering nie była stroną, lecz interwenientem w postępowaniu przed Sądem, niniejsze odwołanie daje Trybunałowi możliwość rozstrzygnięcia w przedmiocie zakresu art. 56 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości (zwanego dalej „statutem”), który stanowi, że interwenienci w pierwszej instancji mogą wnieść odwołanie od orzeczenia Sądu jedynie wtedy, gdy orzeczenie to dotyczy ich bezpośrednio. Niniejsza sprawa podnosi także zagadnienie dotyczące zakresu art. 11 ust. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”)⁴, który wymaga, by w przypadku przeprowadzania przeglądu środków antydumpingowych stosowano metodologię wykorzystywaną w trakcie pierwotnego dochodzenia, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie. Ponadto, biorąc pod uwagę, że Komisja wniosła odwołanie wzajemne, kwestionując ustalenie Sądu, zgodnie z którym sporne

2 T-431/12, EU:T:2018:251.

3 Rozporządzenie z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 349/2012 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2012, L 182, s. 1).

4 Rozporządzenie z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51).

rozporządzenie dotyczy bezpośrednio skarżących, będących producentami Unii, Trybunał będzie musiał ustalić, czy wykładnia przesłanki dotyczącej bezpośredniego oddziaływania, której Trybunał dokonał w niedawnym wyroku z dnia 6 listopada 2018 r., *Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci* (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873), znajduje zastosowanie w dziedzinie antydumpingu.

I. Ramy prawne

3. Artykuł 11 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Okres działania środka, przeglądy oraz zwroty cel”, w ust. 9 stanowi:

„We wszystkich przeglądach lub czynnościach dotyczących zwrotu cel, prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu, Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyтым uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia”.

II. Okoliczności powstania sporu

4. Kwas winowy stosowany jest w produkcji wina i innych napojów, jako dodatek do żywności i jako opóźniacz do zapraw gipsowych oraz w wielu innych produktach. W Unii Europejskiej oraz w Argentynie kwas L(+)-winowy jest wytwarzany z produktu ubocznego powstałego przy produkcji wina, zwanego osadem winiarskim. W Chinach kwas L(+)-winowy i kwas DL-winowy wytwarzane są z benzenu. Kwas winowy wytwarzany w procesie syntezy chemicznej ma te same cechy fizyczne i chemiczne oraz jest przeznaczony do tych samych podstawowych zastosowań co kwas wytwarzany z produktów ubocznych procesu produkcji wina.

5. Changmao Biochemical Engineering to chiński producent eksportujący kwas winowy. Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA, Caviro Distillerie Srl i Comercial Química Sarasa, SL(zwane dalej „skarżącymi w pierwszej instancji”), to unijni producenci kwasu winowego.

6. W dniu 24 września 2004 r. do Komisji Europejskiej wpłynęła skarga dotycząca praktyk dumpingowych w sektorze kwasu winowego złożona przez szereg producentów unijnych, w tym przez Industria Chimica Valenzana, Distillerie Mazzari i Comercial Química Sarasa.

7. W dniu 30 października 2004 r. Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej⁵.

8. W dniu 27 lipca 2005 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1259/2005 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej⁶.

9. W dniu 23 stycznia 2006 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (WE) nr 130/2006 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej⁷.

⁵ Dz.U. 2004, C 267, s. 4.

⁶ Dz.U. 2005, L 200, s. 73.

⁷ Dz.U. 2006, L 23, s. 1.

10. Na mocy rozporządzenia nr 130/2006 Changmao Biochemical Engineering i Ninghai Organic Chemical Factory (zwanym dalej „dwoma chińskimi producentami eksportującymi”) przyznano traktowanie na zasadach rynkowych (zwane dalej „MET”) zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Nałożono cła antydumpingowe w wysokości, odpowiednio, 10,1% i 4,7% na towary wyprodukowane przez dwóch chińskich producentów eksportujących⁸. Na wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa nałożono cło antydumpingowe w wysokości 34,9%.

11. W następstwie opublikowania w dniu 4 sierpnia 2010 r. zawiadomienia o zbliżającym się wygaśnięciu niektórych środków antydumpingowych⁹ Komisja w dniu 27 października 2010 r. otrzymała wniosek o dokonanie przeglądu tych środków, złożony przez pięciu producentów unijnych, o których mowa w pkt 5 powyżej. W dniu 26 stycznia 2011 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia¹⁰.

12. W dniu 9 czerwca 2011 r. Komisja otrzymała wniosek o przeprowadzenie częściowego przeglądu okresowego dotyczącego dwóch chińskich producentów eksportujących zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Wniosek ten złożyło pięciu producentów Unii, o których mowa w pkt 5, powyżej. W dniu 29 lipca 2011 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej¹¹.

13. W dniu 16 kwietnia 2012 r. Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 349/2012 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego¹².

14. Rozporządzenie nr 349/2012 utrzymało cła antydumpingowe nałożone rozporządzeniem nr 130/2006.

15. W następstwie częściowego przeglądu okresowego obejmującego dwóch chińskich producentów eksportujących Rada przyjęła w dniu 26 czerwca 2012 r. sporne rozporządzenie zmieniające rozporządzenie nr 349/2012.

16. Sporne rozporządzenie nie przyznaje MET dwóm chińskim producentom eksportującym oraz, po obliczeniu skonstruowanej wartości normalnej na podstawie informacji przekazanych przez współpracującego producenta w państwie analogicznym, mianowicie w Argentynie, podwyższa cło antydumpingowe mające zastosowanie do produktów wytworzonych przez tych dwóch chińskich producentów eksportujących odpowiednio z 10,1% do 13,1% oraz z 4,7% do 8,3%¹³.

17. W dniu 5 października 2012 r. Changmao Biochemical Engineering wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.

⁸ Zobacz motywy 14–17 rozporządzenia nr 1259/2005 oraz motywy 12, 42 rozporządzenia nr 130/2006.

⁹ Dz.U. 2010, C 211, s. 11.

¹⁰ Zawiadomienie o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia i przeglądu środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i przeglądu tych środków (Dz.U. 2011, C 24, s. 14).

¹¹ Dz.U. 2011, C 223, s. 16.

¹² Dz.U. 2012, L 110, s. 3.

¹³ Zobacz motywy 17–21 i 27–29 spornego rozporządzenia.

18. Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r.¹⁴ Sąd stwierdził nieważność owego rozporządzenia w zakresie, w jakim miało zastosowanie do Changmao Biochemical Engineering, na tej podstawie, że odmawiając przekazania temu przedsiębiorstwu informacji dotyczących różnicy w cenie między kwasem DL-winowym i L(+)-winowym, która była jednym z podstawowych elementów obliczenia wartości normalnej kwasu DL-winowego, Rada i Komisja naruszyły prawo do obrony Changmao Biochemical Engineering i art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Od tego wyroku nie wniesiono odwołania.

III. Przebieg postępowania przed Sądem i zaskarżony wyrok

19. W dniu 28 września 2012 r. skarżące w pierwszej instancji wnieśli skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.

20. Postanowieniem z dnia 9 września 2016 r. oraz postanowieniem z dnia 15 września 2016 r. prezes szóstej izby Sądu dopuścił Komisję i Changmao Biochemical Engineering do przedmiotowej sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady, stanowiąc, że ponieważ ich wnioski o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta zostały złożone po upływie terminu, o którym mowa w art. 116 § 6 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r.¹⁵, zmienionego ostatnio w dniu 19 czerwca 2013 r., będą one mogły jedynie przestawić uwagi w ramach ustnego etapu postępowania, na podstawie przekazanego im sprawozdania na rozprawę.

21. Zaskarżonym wyrokiem Sąd uznał skargę za dopuszczalną, uwzględnił pierwszy zarzut podniesiony przez skarżących i stwierdził nieważność spornego rozporządzenia.

22. Po pierwsze, Sąd oddalił zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Radę, zgodnie z którym sporne rozporządzenie nie dotyczyło skarżących bezpośrednio i indywidualnie, a ponadto brak było jakiegokolwiek interesu prawnego po ich stronie.

23. W szczególności¹⁶ Sąd uznał, że sporne rozporządzenie dotyczyło skarżących bezpośrednio. Sąd przypomniał, że zgodnie z orzecznictwem przesłanka ta wymaga, by zaskarżony akt Unii, z jednej strony, wywierał bezpośredni wpływ na sytuację prawną skarżących oraz, z drugiej strony, nie pozostawiał żadnego zakresu uznania swoim adresatom, którzy są zobowiązani do wykonania tego aktu. Ten ostatni wymóg został spełniony, ponieważ państwa członkowskie, które były odpowiedzialne za wdrożenie spornego rozporządzenia, nie dysponowały zakresem uznania w odniesieniu do stawki cła antydumpingowego i nałożenia tego cła na produkt objęty postępowaniem. W odniesieniu do pierwszego wymogu Rada i Komisja twierdziły, że zmiana stawki cła antydumpingowego wprowadzona przez sporne rozporządzenie nie mogła wywołać skutków prawnych względem skarżących, ponieważ, z jednej strony, skarżące nie zapłaciły żadnego cła antydumpingowego, a z drugiej strony, nie miały one prawa podmiotowego do nałożenia na swoich konkurentów cła antydumpingowego na określonym poziomie. Sąd oddalił ten zarzut. Gdyby bowiem sądy Unii przyjęły tak zawężającą wykładnię tego wymogu, każda skarga wniesiona przez producenta Unii na rozporządzenia nakładające cła antydumpingowe powinna być automatycznie uznawana za niedopuszczalną, tak jak każda skarga wniesiona przez konkurenta beneficjenta pomocy uznanej przez Komisję za zgodną z rynkiem wewnętrznym w wyniku formalnego postępowania wyjaśniającego oraz każda skarga wniesiona przez konkurenta na decyzję uznającą koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Tymczasem tego rodzaju skargi były uznawane w orzecznictwie za dopuszczalne. Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie

¹⁴ Wyrok z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372).

¹⁵ Dz.U. 1991, L 136, s. 1.

¹⁶ Z uwagi na to, że Changmao Biochemical Engineering kwestionuje w niniejszym odwołaniu jedynie ocenę dotyczącą przesłanki bezpośredniego oddziaływania, a nie analizę Sądu dotyczącą przesłanki indywidualnego oddziaływania lub wymogu interesu prawnego we wniesieniu skargi po stronie skarżącej, dokonam podsumowania oceny Sądu dotyczącej przesłanki bezpośredniego oddziaływania.

skarżące złożyły wniosek o wszczęcie częściowego przeglądu okresowego, a cła antydumpingowe nałożone w wyniku częściowego przeglądu okresowego miały przeciwdziałać szkodzie, jaką poniosły one jako konkurencyjni producenci działający na tym samym rynku, Sąd uznał, że sporne rozporządzenie dotyczyło ich bezpośrednio.

24. Po drugie, Sąd uwzględnił podniesiony przed nim zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

25. Sąd przypomniał, że art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wymaga, by we wszystkich przeglądach Komisja stosowała tę samą metodologię w trakcie pierwotnego dochodzenia, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należytym uwzględnieniem przepisów art. 2 tego rozporządzenia.

26. W niniejszej sprawie, w toku pierwotnego dochodzenia, wartość normalną w odniesieniu do dwóch chińskich producentów eksportujących korzystających z MET ustalono na podstawie rzeczywistych krajowych cen sprzedaży stosowanych przez każde przedsiębiorstwo, natomiast w odniesieniu do producentów eksportujących niekorzystających z MET, na podstawie informacji otrzymanych od producenta w państwie analogicznym, a w szczególności na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie. Na podstawie spornego rozporządzenia dwóm chińskim producentom eksportującym odmówiono przyznania MET w trakcie przeglądu, w związku z czym wartość normalna nie mogła być już ustalona na podstawie rzeczywistych krajowych cen sprzedaży fakturowanych przez każde z tych przedsiębiorstw. Została ona w istocie obliczona na podstawie kosztów produkcji w Argentynie.

27. Sąd stwierdził, że fakt, iż w spornym rozporządzeniu normalna wartość dla producentów eksportujących niekorzystających z MET została obliczona na podstawie kosztów produkcji w Argentynie, a nie na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie, stanowi zmianę metodologii w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Biorąc pod uwagę, że sporne rozporządzenie nie odnosiło się do zmiany okoliczności, owa zmiana metodologii była niezgodna z tym przepisem.

28. Sąd stwierdził zatem nieważność spornego rozporządzenia¹⁷.

29. Na wniosek skarżących utrzymał on w mocy cło antydumpingowe nałożone na podstawie spornego rozporządzenia w odniesieniu do Ninghai Organic Chemical Factory do czasu przyjęcia przez Komisję i Radę środków, które zapewnią wykonanie zaskarżonego wyroku. W świetle wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372), utrzymanie w mocy tego cła nie było możliwe w odniesieniu do Changmao Biochemical Engineering.

IV. Przebieg postępowania przed Trybunałem i żądania stron

30. W niniejszym odwołaniu Changmao Biochemical Engineering wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą odwołanie, zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

¹⁷ Sąd nie musiał zatem badać czterech pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżących, dotyczących: (i) naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w związku z art. 2 ust. 1, 2 i 3 tego rozporządzenia, z uwagi na odwołanie się do skonstruowanej wartości normalnej zamiast do rzeczywistych krajowych cen sprzedaży stosowanych w państwie analogicznym; (ii) naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przy konstruowaniu wartości normalnej na podstawie kosztów w państwie innym niż państwo analogiczne; (iii) naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przy konstruowaniu wartości normalnej poprzez odwołanie się do surowca, który nie był równoważny; oraz (iv) naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia.

31. Distillerie Bonollo, Industria Chimica Valenzana (IVC), Distillerie Mazzari i Caviro Distillerie (zwane łącznie „Distillerie Bonollo”) podnoszą, że Trybunał powinien odrzucić odwołanie jako niedopuszczalne, a w każdym razie bezzasadne. Ponadto Distillerie Bonollo wnosi do Trybunału o obciążenie wnoszącej odwołanie i wszystkich interwenientów kosztami postępowania poniesionymi przez nią w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

32. Rada twierdzi, że Trybunał powinien odrzucić odwołanie jako niedopuszczalne i obciążyć wnoszącą odwołanie kosztami postępowania odwoławczego.

33. Komisja twierdzi, że Trybunał powinien odrzucić odwołanie jako niedopuszczalne, a w każdym razie oddalić je jako bezzasadne, oraz obciążyć wnoszącą odwołanie kosztami postępowania.

34. Komisja wniosła odwołanie wzajemne. Zwraca się ona do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku, stwierdzenie niedopuszczalności pierwszych czterech zarzutów podniesionych przed Sądem¹⁸ oraz stwierdzenie, że piąty zarzut podniesiony przed Sądem jest bezzasadny, lub, tytułem żądania ewentualnego, o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu wydania orzeczenia w przedmiocie piątego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji¹⁹. Tytułem żądania ewentualnego Komisja wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim nakazuje Radzie przyjęcie środków koniecznych do wykonania tego wyroku. Komisja wnosi również do Trybunału o obciążenie Changmao Biochemical Engineering kosztami postępowania.

35. Distillerie Bonollo wnosi do Trybunału o odrzucenie drugiej części pierwszego zarzutu odwołania wzajemnego²⁰ jako niedopuszczalnej lub, tytułem żądania ewentualnego, oddalenie jej jako bezzasadnej. Ponadto Distillerie Bonollo wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania wzajemnego w pozostałej części jako bezzasadnego lub bezskutecznego. Wreszcie wnosi do Trybunału o obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez Distillerie Bonollo przed Trybunałem oraz kosztami poniesionymi w razie skierowania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

36. Rada popiera żądania Komisji podniesione w odwołaniu wzajemnym.

37. Changmao Biochemical Engineering wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku, stwierdzenie niedopuszczalności pierwszych czterech zarzutów podniesionych przed Sądem, stwierdzenie, że piąty zarzut podniesiony przed Sądem jest bezzasadny, lub, tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu rozstrzygnięcia w przedmiocie piątego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji. Tytułem żądania ewentualnego zwraca się ona do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim nakazuje Radzie przyjęcie środków, które zapewnią wykonanie wyroku. Wreszcie wnosi do Trybunału o obciążenie Distillerie Bonollo kosztami poniesionymi przez Changmao Biochemical Engineering.

38. Podczas rozprawy w dniu 24 października 2019 r. Changmao Biochemical Engineering, Distillerie Bonollo, Rada i Komisja przedstawiły swoje stanowiska ustnie.

V. Odwołanie wzajemne

39. Biorąc pod uwagę, że odwołanie wzajemne wniesione przez Komisję kwestionuje przede wszystkim dopuszczalność skargi w pierwszej instancji, należy je zbadać w pierwszej kolejności.

18 Pierwsze cztery zarzuty podniesione przed Sądem dotyczą: (i) naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego; (ii) naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w związku z art. 2 ust. 1, 2 i 3 tego rozporządzenia; (iii) naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego; oraz (iv) naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (zob. przypis 17, powyżej).

19 Zarzut piąty podniesiony przed Sądem dotyczył naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia (zob. przypis 17, powyżej).

20 Druga część pierwszego zarzutu odwołania wzajemnego dotyczy bezzasadności zarzutu piątego podniesionego przed Sądem (zob. przypis 19, powyżej).

A. Argumentacja stron

40. Komisja wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku, odrzucenie jako niedopuszczalnych pierwszych czterech zarzutów podniesionych przed Sądem²¹ i oddalenie jako bezzasadnego piątego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji lub, tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie piątego zarzutu²². Tytułem żądania ewentualnego Komisja wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim w punkcie drugim sentencji tego wyroku nakazano Radzie przyjęcie środków, które zapewnią jego wykonanie.

41. Na poparcie żądania uchylenia przez Trybunał zaskarżonego wyroku Komisja podnosi jeden zarzut. Twierdzi ona, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając w pkt 51–73 zaskarżonego wyroku, że sporne rozporządzenie dotyczyło Distillerie Bonollo bezpośrednio.

42. Po pierwsze, Komisja twierdzi, że Sąd nie mógł powoływać się na prawo do skutecznej ochrony sądowej, zapisane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), w celu przyjęcia szerokiej wykładni przesłanki dotyczącej bezpośredniego oddziaływania. Wykładnia ta, zgodnie z którą wymóg ten jest spełniony, gdy zaskarżony akt Unii ma *istotny* wpływ na sytuację skarżącej, jest również niezgodna z utrwalonym orzecznictwem, które wymaga wywołania skutku *prawnego* w odniesieniu do sytuacji skarżącej. Po drugie, Komisja twierdzi, że aby sporne rozporządzenie miało wpływ na sytuację prawną Distillerie Bonollo, musi ono przyznawać jej prawo materialne. Jednakże Komisja twierdzi, że Distillerie Bonollo nie ma prawa domagania się wprowadzenia środków antydumpingowych na określonym poziomie w odniesieniu do konkurencyjnych producentów z państw trzecich, ponieważ art. 21 rozporządzenia podstawowego pozwala Radzie i Komisji na powstrzymanie się od wprowadzenia środków, jeżeli nie leży to w interesie Unii.

43. Komisja stwierdza, że zaskarżony wyrok należy uchylić.

44. Komisja wnosi zatem do Trybunału o odrzucenie jako niedopuszczalnych pierwszych czterech zarzutów podniesionych przed Sądem oraz o oddalenie jako bezzasadnego piątego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji. W odniesieniu do tego ostatniego zarzutu, który dotyczy naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia, Komisja przyznaje, że jest on dopuszczalny, ponieważ jest to zarzut o charakterze proceduralnym, a nie materialnym. Jednakże Komisja twierdzi, że zarzut ten jest bezzasadny, ponieważ w toku postępowania administracyjnego Distillerie Bonollo wielokrotnie prowadziła z Komisją wymianę pism i stanowisk ustnych. Gdyby jednak Trybunał uznał, że nie może wydać ostatecznego orzeczenia w przedmiocie piątego zarzutu podniesionego przed Sądem, Komisja wnosi o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, w celu wydania przezeń rozstrzygnięcia w przedmiocie tego zarzutu.

45. Tytułem żądania ewentualnego Komisja wnosi do Trybunału o uchylenie punktu drugiego sentencji zaskarżonego wyroku. Na poparcie tego żądania Komisja podnosi jeden zarzut, w którym twierdzi, że Sąd naruszył prawo, utrzymując w mocy cło antydumpingowe nałożone spornym rozporządzeniem „do czasu przyjęcia przez [Komisję] i [Radę] środków, które zapewnią wykonanie [tego] wyroku”. Jej zdaniem od czasu wejścia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014²³ jedynie Komisja może wprowadzać środki antydumpingowe.

21 Jak wspomniano w przypisie 18, powyżej, cztery pierwsze zarzuty podniesione przed Sądem dotyczą: (i) naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego; (ii) naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w związku z art. 2 ust. 1, 2 i 3 tego rozporządzenia; (iii) naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego; oraz (iv) naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

22 Jak wspomniano w przypisie 19, powyżej, zarzut piąty podniesiony przed Sądem dotyczy naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia.

23 Rozporządzenie (UE) nr 37/2014 z dnia 15 stycznia 2014 r. zmieniające niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do procedur przyjmowania niektórych środków (Dz.U. 2014, L 18, s. 1).

46. Changmao Biochemical Engineering zgadza się ze wszystkimi żądaniami Komisji, z tym że, po pierwsze, nie zgadza się z żądaniami ewentualnymi podniesionymi przez Komisję (streszczonymi w poprzednim punkcie), a po drugie, wnosi do Trybunału o obciążenie Distillerie Bonollo kosztami postępowania poniesionymi przez Changmao Biochemical Engineering.

47. Distillerie Bonollo podnosi, że odwołanie wzajemne należy oddalić.

48. Po pierwsze, w odniesieniu do żądania Komisji dotyczącego bezzasadności piątego zarzutu podniesionego przed Sądem Distillerie Bonollo wskazuje, że żądanie to jest niedopuszczalne. Wynika to, po pierwsze, z faktu, że Sąd nie zbadał tego zarzutu, po drugie, z tego, że dotyczy on kwestii faktycznej, a po trzecie, z tego, że odwołanie wzajemne odnosi się do odpowiedzi Rady na pytania pisemne Sądu, której kopia nie powinna być przekazana Komisji, ponieważ została ona dopuszczona do udziału w charakterze interwenienta wyłącznie na podstawie sprawozdania na rozprawę. Distillerie Bonollo twierdzi, że w każdym razie żądanie to jest bezzasadne.

49. Po drugie, jeśli chodzi o jedyny zarzut podniesiony na poparcie żądania uchylecia zaskarżonego wyroku, Distillerie Bonollo wskazuje, że jest on niedopuszczalny w zakresie, w jakim dotyczy pkt 59 i 63 zaskarżonego wyroku. Wynika to z faktu, że w odniesieniu do pierwszego z tych punktów Komisja kwestionuje ustalenie stanu faktycznego, a w odniesieniu do drugiego z nich Komisja zmierza jedynie do zastąpienia swoją własną wykładnią tej przyjętej przez Sąd.

50. Ponadto Distillerie Bonollo podnosi, że ów jedyny zarzut jest całkowicie bezzasadny lub bezskuteczny. Distillerie Bonollo twierdzi w szczególności, że Sąd nie powołał się na zasadę skutecznej ochrony sądowej w celu rozszerzenia pojęcia bezpośredniego oddziaływania, ponieważ odniesienie do tej zasady w pkt 93 zaskarżonego wyroku jest zbędne. Ponadto akt Unii dotyczy skarżącej bezpośrednio, gdy – jak stwierdził Sąd w pkt 52 zaskarżonego wyroku – dotyczy jej w charakterze uczestnika rynku konkurującego z innymi uczestnikami rynku. Kryterium to zostało potwierdzone przez Trybunał w wyroku z dnia 6 listopada 2018 r., *Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci* (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 43). Wobec tego Distillerie Bonollo twierdzi, że akt dotyczy jej bezpośrednio, gdyż działa ona w charakterze bezpośredniego konkurenta dwóch chińskich producentów eksportujących, na których produkty sporne rozporządzenie nie nakłada odpowiednich ceł antydumpingowych.

51. Po trzecie, Distillerie Bonollo podnosi, że jedyny zarzut podniesiony na poparcie ewentualnego żądania Komisji jest bezzasadny. Punkt drugi sentencji zaskarżonego wyroku zobowiązuje nie tylko Radę, ale również właściwą instytucję, czyli Komisję, do przyjęcia środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku.

52. Rada przychyliła się do obu żądań przedstawionych przez Komisję.

53. Po pierwsze, Rada podnosi, że zaskarżony wyrok należy uchylić, ponieważ Sąd błędnie uznał za dopuszczalne cztery zarzuty materialne, które podniesiono w postępowaniu przed Sądem. Chociaż przesłankę dotyczącą bezpośredniego oddziaływania należy interpretować w świetle zasady skutecznej ochrony sądowej, zasada ta nie może skutkować uchyleniem przesłanek dopuszczalności ustanowionych w art. 263 akapit czwarty TFUE. Co więcej, orzecznictwo, które wymaga, aby akt Unii wpływał na sytuację prawną skarżącej, a nie na jej stan faktyczny, pozostaje wciąż w mocy. Rozporządzenie nakładające cła antydumpingowe nie może wywoływać żadnych skutków prawnych w odniesieniu do producentów unijnych, ponieważ, po pierwsze, producenci ci nie płacą tych ceł, a po drugie, nie mają oni prawa do tego, aby nałożono cła na producentów eksportujących z państw trzecich. W związku z tym w pkt 52 i 53 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie orzekł w istocie, że wymóg bezpośredniego oddziaływania jest spełniony, gdy odnośny akt ma wpływ na sytuację faktyczną skarżącej.

54. Po drugie, Rada twierdzi, że w przypadku uchylecia przez Trybunał zaskarżonego wyroku powinien on oddalić jako bezzasadny piąty zarzut podniesiony przed Sądem.

55. Po trzecie, Rada podnosi, że jeżeli Trybunał postanowi, że zaskarżony wyrok nie zostanie uchylony, powinien jednak uchylić punkt drugi sentencji tego wyroku, gdyż rozporządzenie nr 37/2014 przyznaje uprawnienie do przyjęcia środków antydumpingowych wyłącznie Komisji.

B. Ocena

56. W odwołaniu wzajemnym Komisja wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku (zwane dalej „głównym żądaniem Komisji”) na tej podstawie, że w pkt 51–73 tego wyroku Sąd błędnie stwierdził, że sporne rozporządzenie dotyczyło Distillerie Bonollo bezpośrednio. Tytułem żądania ewentualnego Komisja wnosi o uchylenie punktu drugiego sentencji zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim punkt ten nakazuje Radzie przyjęcie środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku (zwane dalej „żądaniem ewentualnym Komisji”), ze względu na to, że od wejścia w życie rozporządzenia nr 37/2014 jedynie Komisja może wprowadzać środki antydumpingowe.

57. Distillerie Bonollo podnosi, że oba żądania Komisji należy oddalić, podczas gdy Rada i Changmao Biochemical Engineering popierają oba żądania.

1. W przedmiocie dopuszczalności odwołania wzajemnego

58. Distillerie Bonollo kwestionuje dopuszczalność, po pierwsze, jedyne go zarzutu podniesionego na poparcie głównego żądania Komisji, dotyczącego błędu w ocenie bezpośredniego oddziaływania, w zakresie, w jakim zarzut ten jest skierowany przeciwko określonym punktom zaskarżonego wyroku, a po drugie, żądania Komisji, by Trybunał oddalił piąty zarzut podniesiony przed Sądem²⁴.

59. Wspomniane zarzuty niedopuszczalności należy moim zdaniem oddalić.

a) W przedmiocie dopuszczalności jedyne go zarzutu podniesionego na poparcie głównego żądania Komisji, w zakresie, w jakim dotyczy on pkt 59 i 63 zaskarżonego wyroku

60. Po pierwsze, Distillerie Bonollo twierdzi, że jedyne go zarzut podniesiony przez Komisję jest niedopuszczalny w zakresie, w jakim dotyczy on pkt 59 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd stwierdził, że sporne rozporządzenie dotyczy Distillerie Bonollo bezpośrednio, ponieważ rozporządzenie to nakłada na dwóch chińskich producentów eksportujących cła antydumpingowe mające na celu przeciwdziałanie szkodzie poniesionej przez Distillerie Bonollo jako konkurenta tych dwóch chińskich producentów. Zdaniem Distillerie Bonollo jest to kwestia natury faktycznej.

61. Moim zdaniem wspomniany zarzut niedopuszczalności należy oddalić. Komisja nie kwestionuje ustalenia Sądu zawartego w pkt 59 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Distillerie Bonollo bezpośrednio konkurowała z dwoma chińskimi producentami eksportującymi, co stanowi w istocie ustalenie natury faktycznej niepodlegające kontroli Trybunału²⁵. W odniesieniu do pkt 59 zaskarżonego wyroku Komisja podnosi natomiast argument tego rodzaju, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny została oceniona nie w spornym rozporządzeniu, lecz w „poprzednich aktach prawnych” (tj. rozporządzeniach nr 349/2012 i nr 130/2006), w związku z czym wszelkie skutki dla sytuacji prawnej Distillerie Bonollo są spowodowane nie przez sporne rozporządzenie, lecz przez „poprzednie akty prawne”. Jest to kwestia natury prawnej.

²⁴ Dla jasności należy wskazać, że wszystkie zarzuty niedopuszczalności dotyczą głównego żądania Komisji. Nie dotyczą one żądania ewentualnego Komisji.

²⁵ Wyrok z dnia 26 września 2018 r., Philips i Philips France/Komisja (C-98/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:774, pkt 40).

62. Po drugie, Distillerie Bonollo podnosi, że ów jedyny zarzut jest niedopuszczalny w zakresie, w jakim dotyczy on pkt 63 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd odrzucił argument Rady, zgodnie z którym spełnienie przesłanki dotyczącej bezpośredniego oddziaływania wymaga, by skarżąca „[miała] podmiotowe prawo do nałożenia ceł antidumpingowych na określonym poziomie”. Wynika to z tego, że zdaniem Distillerie Bonollo Komisja zmierza jedynie do zastąpienia swoją własną wykładnią tej przyjętej przez Sąd.

63. Moim zdaniem wspomniany zarzut niedopuszczalności również należy oddalić. To prawda, że argument ten został wysunięty w pierwszej instancji przez Radę, a Komisja w pierwszej instancji działała w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Jednakże zgodnie z orzecnictwem, w sytuacji gdy wnoszący odwołanie kwestionuje wykładnię lub zastosowanie przez Sąd prawa Unii, okoliczności prawne rozpatrywane w pierwszej instancji mogą ponownie być analizowane w ramach odwołania. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł oprzeć odwołania na zarzutach i argumentach podniesionych przed Sądem, postępowanie odwoławcze byłoby częściowo pozbawione sensu²⁶. Ponadto Komisja kwestionuje konkretny punkt zaskarżonego wyroku, mianowicie pkt 63.

b) W przedmiocie dopuszczalności wniosku Komisji o oddalenie piątego zarzutu podniesionego przed Sądem jako bezzasadnego

64. W odwołaniu wzajemnym, po przedstawieniu powodów, dla których jej zdaniem sporne rozporządzenie nie dotyczy Distillerie Bonollo bezpośrednio, i stwierdzeniu, że zaskarżony wyrok należy uchylić w całości, Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie jako bezzasadnego piątego zarzutu podniesionego przed Sądem, dotyczącego naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia.

65. Distillerie Bonollo kwestionuje dopuszczalność wniosku Komisji o oddalenie piątego zarzutu podniesionego przed Sądem jako bezzasadnego. Wynika to z tego, że po pierwsze, Sąd nie orzekł w przedmiocie tego piątego zarzutu, a po drugie, kwestia, czy w szczególności doszło do naruszenia prawa Distillerie Bonollo do obrony, jest kwestią natury faktycznej.

66. Moim zdaniem ten zarzut niedopuszczalności należy oddalić.

67. Po pierwsze, to prawda, że w zaskarżonym wyroku Sąd nie zbadał podniesionego przed nim piątego zarzutu. Nie musiał tego robić, ponieważ uwzględnił pierwszy zarzut, dotyczący naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, i stwierdził nieważność spornego rozporządzenia na tej podstawie²⁷. Nie wynika z tego jednak, że wniosek Komisji o oddalenie piątego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji jako bezzasadnego jest niedopuszczalny. Z odwołania wzajemnego jasno wysnuć można bowiem wniosek, że Komisja zwraca się do Trybunału o zbadanie i oddalenie jako bezzasadnego piątego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji *w ramach wykonywania przez Trybunał, na podstawie art. 61 statutu, przysługujących mu uprawnień do wydania ostatecznego orzeczenia* w następstwie uchylenia orzeczenia Sądu. W odwołaniu wzajemnym dopiero bowiem *po* przedstawieniu powodów, dla których zaskarżony wyrok nie wpływa na Distillerie Bonollo bezpośrednio i dla których w konsekwencji wyrok ten należy uchylić, Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie piątego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji jako bezzasadnego. Ponadto w swojej replice Komisja wyjaśnia, że to właśnie „w celu wspierania Trybunału Sprawiedliwości w wykonywaniu jego uprawnień wynikających z art. 61 statutu” przedstawia swoje stanowisko w przedmiocie piątego zarzutu podniesionego przed Sądem.

²⁶ Wyrok z dnia 27 marca 2019 r., Canadian Solar Emea i in./Rada (C-236/17 P, EU:C:2019:258, pkt 124).

²⁷ Zobacz pkt 142, 143 zaskarżonego wyroku.

68. Po drugie, chociaż art. 61 statutu nie precyzuje, czy w chwili wydania prawomocnego wyroku Trybunał może rozstrzygać kwestie faktyczne, w praktyce Trybunał przyjął tę kompetencję²⁸. W związku z tym, gdyby rozstrzygnięcie piątego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji wymagało oceny okoliczności faktycznych, pozostawałoby to bez wpływu na dopuszczalność wniosku Komisji o oddalenie tego zarzutu jako bezzasadnego.

c) W przedmiocie dopuszczalności wniosku Komisji o oddalenie przez Trybunał piątego zarzutu podniesionego przed Sądem jako bezzasadnego w zakresie, w jakim odnosi się on do argumentów przedstawionych przez Radę w odpowiedzi na pytania pisemne Sądu

69. W odwołaniu wzajemnym Komisja, na poparcie swojego wniosku o oddalenie przez Trybunał piątego zarzutu podniesionego przed Sądem jako bezzasadnego, odsyła do odpowiedzi Rady na pytania pisemne zadane przez Sąd na piśmie²⁹ w ramach środków organizacji postępowania³⁰.

70. Distillerie Bonollo podnosi, że zawarte w odwołaniu wzajemnym odniesienia do odpowiedzi Rady na pytania na piśmie Sądu są niedopuszczalne. Zdaniem Distillerie Bonollo wynika to z faktu, że Komisja została dopuszczona do udziału w postępowaniu w pierwszej instancji w charakterze interwenienta na podstawie art. 116 § 6 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r., tj. na podstawie sprawozdania na rozprawę. Komisja nie miała zatem prawa do otrzymania kopii odpowiedzi Rady na pytania na piśmie Sądu. Distillerie Bonollo wnosi zatem do Trybunału o odmowę rozpatrzenia wniosku Komisji o oddalenie przez Trybunał piątego zarzutu podniesionego przed Sądem jako bezzasadnego.

71. Moim zdaniem nie jest możliwe stwierdzenie niedopuszczalności odwołania wzajemnego w zakresie, w jakim odnosi się ono do argumentów przedstawionych przez Radę w odpowiedzi na pytania na piśmie Sądu.

72. W niniejszej sprawie Komisja została dopuszczona do udziału w postępowaniu przed Sądem w charakterze interwenienta na podstawie art. 116 § 6 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r.³¹

73. Zgodnie z art. 116 § 6 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. jeżeli wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożono po upływie sześciu tygodni od ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* komunikatu dotyczącego wniesienia skargi, interwenient „może, na podstawie przekazanego mu sprawozdania na rozprawę, przedstawić uwagi w toku procedury ustnej”. Wynika z powyższego, że w takiej sytuacji interwenient nie ma prawa do otrzymania kopii skargi, odpowiedzi na skargę, repliki czy dupliki³².

28 Zobacz na przykład wyroki: z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost/UFEX i in. (C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 141–164); z dnia 21 stycznia 2010 r., Audi/OHIM (C-398/08 P, EU:C:2010:29, pkt 52–60); z dnia 3 maja 2012 r., Hiszpania/Komisja (C-24/11 P, EU:C:2012:266, pkt 50–59); z dnia 28 listopada 2019 r., ABB/Komisja (C-593/18 P, niepublikowany, EU:C:2019:1027, pkt 95–101).

29 Dokładniej rzecz ujmując, Komisja odsyła do oświadczenia Rady zawartego w odpowiedzi na pytania pisemne Sądu, zgodnie z którym w celu ustalenia, czy Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia, należy wziąć pod uwagę nie tylko brzmienie spornego rozporządzenia, lecz także wymianę pism i stanowisk ustnych, która miała miejsce w toku postępowania administracyjnego. Komisja odsyła również do innego oświadczenia Rady zawartego w odpowiedzi na pytania pisemne Sądu, zgodnie z którym Distillerie Bonollo nie twierdzi, że uzasadnienie jest niewystarczające, a jedynie kwestionuje podejście przyjęte przez Radę i Komisję, które nie jest wystarczające do stwierdzenia naruszenia prawa do obrony lub obowiązku uzasadnienia.

30 Zobacz pkt 34 zaskarżonego wyroku.

31 Zobacz pkt 20 powyżej.

32 Wyrok z dnia 26 marca 2009 r., Selex Sistemi Integrati/Komisja (C-113/07 P, EU:C:2009:191, pkt 37–39).

74. W niniejszej sprawie Komisja była jednak uprawniona do otrzymania kopii skargi i odpowiedzi na skargę. Artykuł 24 § 7 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r.³³ stanowi bowiem, że „jeżeli Rada lub [Komisja] nie są stroną w sprawie, Sąd przesyła im odpisy skargi oraz odpowiedzi na nią bez załączników do nich, umożliwiając im stwierdzenie, czy w sprawie powołano się, na podstawie art. 277 TFUE, na niemożność stosowania jednego z ich aktów”.

75. Należy zauważyć, że argumenty wysuwane przez Radę w odpowiedzi na pytania na piśmie Sądu, do których odwołuje się Komisja w swoim odwołaniu wzajemnym³⁴, były również przedstawione w odpowiedzi na skargę Rady przed Sądem³⁵, kopię której Komisja była uprawniona otrzymać.

76. Niezależnie od tego, czy Komisja miała prawo otrzymać kopię odpowiedzi Rady na pytania na piśmie Sądu, okoliczność, że w swoim odwołaniu wzajemnym Komisja odsyła do argumentów przedstawionych przez Radę w odpowiedzi na te pytania na piśmie, nie może prowadzić do niedopuszczalności odwołania wzajemnego w zakresie, w jakim odnosi się ono do argumentów Rady.

2. Co do istoty

77. Jak wskazano w pkt 56 powyżej, Komisja wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku lub, tytułem żądania ewentualnego, o uchylenie punktu drugiego sentencji tego wyroku. Zbadam kolejno każde z tych żądań.

a) W przedmiocie głównego żądania Komisji, w którym wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku

78. W ramach jedyne go zarzutu Komisja twierdzi, że Sąd błędnie uznał, iż sporne rozporządzenie dotyczyło Distillerie Bonollo bezpośrednio.

79. Zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie.

80. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przesłanka, aby decyzja będąca przedmiotem skargi dotyczyła bezpośrednio danej osoby fizycznej lub prawnej, wymaga kumulatywnego spełnienia dwóch kryteriów, a mianowicie, aby sporny środek, po pierwsze, wywierał bezpośredni wpływ na sytuację prawną jednostki, a po drugie, nie pozostawiał żadnego zakresu uznania swoim adresatom, zobowiązanym do jego wykonania, które ma charakter czysto automatyczny i wynika z samych uregulowań Unii, bez potrzeby stosowania innych przepisów pośrednich³⁶.

81. W pkt 59 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że sporne rozporządzenie miało bezpośredni wpływ na sytuację prawną skarżących w pierwszej instancji, ponieważ doprowadziły one do wszczęcia częściowego przeglądu okresowego, a cła antidumpingowe nałożone w wyniku tej procedury miały przeciwdziałać szkodzie poniesionej przez nie jako konkurenta dwóch chińskich producentów eksportujących. Co się tyczy drugiego kryterium bezpośredniego oddziaływania, zostało ono również spełnione, ponieważ państwu członkowskiemu nie przysługiwał margines uznania co do stawki cła antidumpingowego i nałożenia tego cła na odnośne towary.

³³ Obecnie art. 82 regulaminu postępowania przed Sądem.

³⁴ Zobacz przypis 29, powyżej.

³⁵ W odpowiedzi na skargę przed Sądem Rada stwierdza, że kwestię, czy Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia, należy ocenić nie tylko w świetle brzmienia art. 296 TFUE, lecz także w świetle wymian, które miały miejsce w trakcie postępowania antidumpingowego. W tej samej odpowiedzi na skargę przed Sądem Rada twierdzi ponadto, że skarżące w pierwszej instancji nie kwestionują wystarczającego charakteru uzasadnienia, lecz krytykują istotę podejścia przyjętego przez Radę i Komisję.

³⁶ Wyroki: z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 42); z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 69); z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerbanka i in. (C-663/17 P, C-665/17 P oraz C-669/17 P, EU:C:2019:923, pkt 103).

82. Należy zauważyć, że odwołanie wzajemne kwestionuje jedynie ocenę pierwszego kryterium bezpośredniego oddziaływania dokonaną przez Sąd w pkt 51–73 zaskarżonego wyroku, a nie analizę drugiego kryterium zawartą w pkt 50 tego wyroku.

83. Komisja twierdzi, że sporne rozporządzenie nie ma wpływu na sytuację prawną Distillerie Bonollo, ponieważ ta ostatnia nie posiada żadnych praw, na które mogłoby mieć wpływ przyjęcie tego rozporządzenia. Zdaniem Komisji, o ile rozporządzenie podstawowe przyznaje spółce Distillerie Bonollo prawa procesowe jako skarżącej, o tyle dla ustalenia, czy ma to wpływ na sytuację prawną Distillerie Bonollo, istotne znaczenie mają jedynie prawa materialne, a nie prawa procesowe. Jednakże ani traktat FUE, ani rozporządzenie podstawowe nie przyznają Distillerie Bonollo prawa materialnego do nałożenia ceł antydumpingowych na określonym poziomie względem konkurencyjnych producentów z państw trzecich.

84. Distillerie Bonollo ze swojej strony uważa, że sporne rozporządzenie wpływa bezpośrednio na jej sytuację prawną, ponieważ ma ona prawo do niebycia poddawana *zakłóceniom* konkurencji *wskutek dumpingu* na rynku, na którym prowadzi działalność. Wynika to przez analogię z pkt 50 wyroku z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873).

85. Jestem zdania, że Trybunał powinien oddalić jedyny zarzut podniesiony przez na poparcie głównego żądania Komisji. Jak zostanie wyjaśnione poniżej, proponuję zastosować w niniejszej sprawie rozwiązanie wypracowane przez Trybunał w wyroku z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873), oraz uznać, że sporne rozporządzenie wpływa na sytuację prawną Distillerie Bonollo bezpośrednio z uwagi na prawo tej ostatniej do niebycia poddawana *zakłóceniom* konkurencji *wskutek dumpingu* na rynku, na którym prowadzi działalność.

86. Na początku należy zauważyć, że wbrew temu, co twierdzi Rada, z faktu, że sporne rozporządzenie nie nakłada na Distillerie Bonollo ceł antydumpingowych, nie wynika, że rozporządzenie to nie wpływa na jej sytuację prawną.

87. Powyższe wynika z faktu, że cła antydumpingowe z definicji nakładają się na towary wytwarzane przez producentów z państw trzecich, a nie te wytwarzane przez producentów unijnych takich jak Distillerie Bonollo. Wobec tego, gdyby Trybunał zastosował podejście Rady, producenci unijni nie mieliby prawa żądać stwierdzenia nieważności rozporządzenia wprowadzającego środki antydumpingowe. Nie byłoby to zgodne z wyrokami z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja (264/82, EU:C:1985:119, pkt 12–16), oraz z dnia 18 października 2018 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Komisja (T-364/16, EU:T:2018:696, pkt 36–53), w których skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez producenta unijnego uznano za dopuszczalną.

88. Kolejnym argumentem, który przemawia za stanowiskiem wyrażonym w pkt 85, powyżej, jest fakt, że cła antydumpingowe są płacone przez importerów odnośnego produktu do Unii i pobierane przez organy celne państw członkowskich przy wprowadzaniu tego produktu do obrotu w Unii. Nie są one płacone przez producentów eksportujących. Dlatego też, gdyby Trybunał zastosował podejście Rady, producenci eksportujący nie mieliby prawa do wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności rozporządzenia nakładającego cła antydumpingowe na przywóz ich własnych towarów do Unii. To również nie byłoby zgodne z utrwalonym orzecznictwem, które dopuszcza skargi wnoszone przez producentów i eksporterów odnośnego produktu, którym zarzucono praktykowanie dumpingu na

podstawie informacji dotyczących ich działalności gospodarczej³⁷.

89. Ponadto, jak wspomniano w pkt 85 powyżej, zgadzam się z Distillerie Bonollo, że stawiając ją w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej, sporne rozporządzenie bezpośrednio wpływa na jej prawo do niebycia poddawana zakłóceniom konkurencji na rynku, na którym prowadzi działalność.

90. Po pierwsze, wynika to z wyroku z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873). W wyroku tym Trybunał orzekł, że decyzja, na mocy której Komisja, po pierwsze, uznała niektóre środki za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem, ale nie nakazała ich odzyskania, a po drugie, uznała inne środki za niestanowiące pomocy państwa, miała bezpośredni wpływ na sytuację prawną skarżących w pierwszej instancji, ponieważ postawiła je w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej i tym samym naruszyła ich prawo do niebycia poddawany zakłóceniom konkurencji powodowanym przez sporne środki na rynku, na którym prowadziły działalność³⁸. Prawo to zostało, jak stwierdził Trybunał, przyznane skarżącym w pierwszej instancji na mocy postanowień traktatu dotyczących pomocy państwa, a mianowicie art. 107 i 108 TFUE, które mają na celu ochronę konkurencji³⁹.

91. Proponuję, aby rozwiązanie wypracowane przez Trybunał w wyroku, o którym mowa w poprzednim punkcie, zostało zastosowane do niniejszej sprawy, która nie odnosi się do przepisów dotyczących pomocy państwa, ale przepisów antydumpingowych. Moim zdaniem sporne rozporządzenie ma bezpośredni wpływ na sytuację prawną Distillerie Bonollo ze względu na jej prawo do niebycia poddawana zakłóceniom konkurencji spowodowanym nie przez pomoc państwa (jak to miało miejsce w owym wyroku), lecz przez praktyki dumpingowe na rynku, na którym prowadzi działalność.

92. Na poparcie tego rozwiązania, pragnę zwrócić uwagę, że przepisy antydumpingowe mają na celu ochronę konkurencji, podobnie jak art. 107 i 108 TFUE. Co prawda, zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego środki antydumpingowe mają dwojaki cel i, z jednej strony dążą do wyeliminowania zakłóceń w handlu spowodowanych dumpingiem, a z drugiej strony do przywrócenia efektywnej konkurencji. Podkreślenia wymaga jednak fakt, że praktyki dumpingowe należy uznać za *nieuczciwą konkurencję* ze strony producentów z państw trzecich, przed którą należy chronić

37 Wyroki: z dnia 21 lutego 1984 r., Allied Corporation i in./Komisja (239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, pkt 11–14); z dnia 7 maja 1987 r., NTN Toyo Bearing i in./Rada (240/84, EU:C:1987:202, pkt 5–7). Zobacz także między innymi wyroki: z dnia 18 września 1996 r., Climax Paper/Rada (T-155/94, EU:T:1996:118, pkt 45–53); z dnia 25 września 1997 r., Shanghai Bicycle/Rada (T-170/94, EU:T:1997:134, pkt 35–42); z dnia 13 września 2013 r., Huvis/Rada (T-536/08, niepublikowany, EU:T:2013:432, pkt 23–29); z dnia 13 września 2013 r., Cixi Jiangnan Chemical Fiber i in./Rada (T-537/08, niepublikowany, EU:T:2013:428, pkt 20–29); z dnia 16 stycznia 2014 r., BP Products North America/Rada (T-385/11, EU:T:2014:7, pkt 74–78); z dnia 15 września 2016 r., Unitec Bio/Rada (T-111/14, EU:T:2016:505, pkt 25–32); z dnia 15 września 2016 r., Molinos Río de la Plata i in./Rada (od T-112/14 do T-116/14 i T-119/14, niepublikowany, EU:T:2016:509, pkt 57–64); z dnia 18 października 2016 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada (T-351/13, niepublikowany, EU:T:2016:616, pkt 22–39); z dnia 10 października 2017 r., Kolachi Raj Industrial/Komisja (T-435/15, EU:T:2017:712, pkt 49–55).

38 Trybunał powołał się na okoliczność, że skarżący w pierwszej instancji, mianowicie P. Ferracci, właściciel kwatery turystyczno-hotelowej typu „bed and breakfast”, oraz Scuola Elementare Maria Montessori, prywatna placówka edukacyjna, oferowali usługi podobne do oferowanych przez beneficjentów programu pomocy, czyli instytucje kościelne i religijne. Ponadto placówki P. Ferracciego i Scuola Elementare Maria Montessori znajdowały się w bezpośrednim sąsiedztwie beneficjentów pomocy. W związku z tym prowadzili oni działalność na tym samym geograficznym rynku usług. Biorąc pod uwagę, że P. Ferracci i Scuola Elementare Maria Montessori kwalifikowali się a priori do skorzystania z pomocy będącej przedmiotem spornej decyzji, decyzja ta była w stanie postawić ich w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej. Zobacz pkt 50 wyroku z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873).

39 Zobacz pkt 43, 52 wyroku z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873).

producentów unijnych⁴⁰. Z powyższego wynika, że zgodnie z orzecznictwem nałożenie ceł antidumpingowych jest środkiem ochronnym i prewencyjnym przeciwko nieuczciwej konkurencji wynikającej z praktyk dumpingowych⁴¹. Dlatego moim zdaniem eliminacja zakłóceń w handlu jest przede wszystkim warunkiem przywrócenia uczciwej konkurencji na rynku wewnętrznym.

93. Należy również zauważyć, że o wadze jaką w dążeniu do skutecznej konkurencji spełniają cła antidumpingowe świadczy zasada niższego cła. Zgodnie z tą zasadą, jak ustanowiono w ostatnim zdaniu art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, poziom cła antidumpingowego musi być określony na podstawie marginesu dumpingu, chyba że margines szkody jest niższy niż margines dumpingu, w którym to przypadku cło antidumpingowe musi być obliczone na podstawie marginesu szkody. Zasada niższego cła gwarantuje, że przemysł unijny nie może uzyskać ochrony wykraczającej poza to, co jest konieczne, aby ograniczyć szkodliwe skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych⁴², innymi słowy, przemysł unijny nie uzyska większej przewagi konkurencyjnej nad przywozem po cenach dumpingowych⁴³.

94. W związku z tym, analogicznie do wyroku z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873), należy uznać, że sporne rozporządzenie wpływa bezpośrednio na prawo Distillerie Bonollo do niebycia poddawaną zakłóceniom konkurencji na rynku, na którym prowadzi działalność, a zatem, że bezpośrednio wpływa na jej sytuację prawną. Jak stwierdził Sąd w pkt 59 zaskarżonego wyroku, Distillerie Bonollo jest bowiem unijnym producentem kwasu winowego działającym na tym samym rynku co dwaj chińscy producenci eksportujący. W związku z tym poprzez nałożenie rzekomo nieodpowiednich ceł antidumpingowych na dwóch chińskich producentów eksportujących sporne rozporządzenie mogło spowodować, że spółka znalazła się w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej na rynku wewnętrznym.

95. Po drugie, wbrew twierdzeniu Komisji, z art. 9 ust. 4 i art. 21 rozporządzenia podstawowego nie wynika, że Distillerie Bonollo nie ma prawa do niebycia poddawaną zakłóceniom konkurencji powodowanym przez dumping na rynku, na którym prowadzi działalność.

96. Komisja twierdzi, że w przypadku stwierdzenia dumpingu oraz szkody i ustalenia, że powodem tej ostatniej jest dumping, Komisja może mimo wszystko, na podstawie art. 9 ust. 4 i art. 21 rozporządzenia podstawowego, powstrzymać się od wprowadzenia środków antidumpingowych, jeżeli środki te nie leżą w interesie Unii. Zdaniem Komisji wynika z tego, że Distillerie Bonollo nie posiada materialnego prawa do ochrony przed dumpingiem.

97. Nie zgadzam się z tym argumentem.

98. Owszem, zgodnie z orzecznictwem Sądu przemysł unijny nie ma prawa do wprowadzenia środków ochronnych, nawet jeżeli stwierdzono istnienie dumpingu i szkody, jako że środki takie mogą zostać wprowadzone wyłącznie w przypadku stwierdzenia, zgodnie z art. 9 ust. 4 i art. 21 rozporządzenia podstawowego, że są one uzasadnione interesem Unii⁴⁴. Badanie interesu Unii wymaga dokonania oceny prawdopodobieństwa wystąpienia ewentualnych konsekwencji zarówno stosowania jak

40 Zobacz w tym względzie D. Reymond, *Action antidumping et droit de la concurrence dans l'Union européenne*, Bruylant 2016 (pkt 60).

41 Wyroki: z dnia 3 października 2000 r., Industrie des poudres sphériques/Rada (C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 91); z dnia 18 października 2016 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada (T-351/13, niepublikowany, EU:T:2016:616, pkt 50). Zobacz także opinie: rzecznika generalnego W. Van Gervena w sprawie Nölle (C-16/90, niepublikowana, EU:C:1991:233, pkt 11); rzecznika generalnej E. Sharpston w sprawie Gul Ahmed Textile Mills/Rada (C-100/17 P, EU:C:2018:214, pkt 105).

42 Wyrok z dnia 27 marca 2019 r., Canadian Solar Emea i in./Rada (C-236/17 P, EU:C:2019:258, pkt 167, 168).

43 Opinia rzecznika generalnej V. Trstenjak w sprawie Moser Baer India/Rada (C-535/06 P, EU:C:2008:532, pkt 170); wyrok z dnia 18 października 2016 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada (T-351/13, niepublikowany, EU:T:2016:616, pkt 51).

44 Wyroki: z dnia 8 lipca 2003 r., Euroalliages i in./Komisja (T-132/01, EU:T:2003:189, pkt 44); z dnia 30 kwietnia 2015 r., VTZ i in./Rada (T-432/12, niepublikowany, EU:T:2015:248, pkt 162).

i niestosowania proponowanych środków względem interesu przemysłu unijnego oraz interesu innych zainteresowanych stron, tj. importerów, przemysłu będącego poprzednim ogniwem łańcucha produkcyjnego, użytkowników i przetwórców produktu objętego postępowaniem oraz konsumentów⁴⁵. Wymaga to wyważenia interesów tych stron⁴⁶.

99. Należy jednak zauważyć, że jest to przesłanka negatywna. Zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja może powstrzymać się od przyjęcia takich środków wyłącznie wówczas, gdy zaproponowane środki antydumpingowe *nie* leżą w interesie Unii⁴⁷. W praktyce Komisja bardzo rzadko podejmowała decyzje o niewprowadzaniu środków antydumpingowych, w oparciu o to, że chociaż pozostałe trzy warunki (mianowicie istnienie dumpingu, szkoda i związek przyczynowy) zostały spełnione, ich wprowadzenie nie leżało w interesie Unii⁴⁸.

100. Ponadto należy podkreślić, że fakt, iż Komisja może odmówić wydania nakazu windykacji pomocy państwa niezgodnej z prawem i ze wspólnym rynkiem, jeżeli byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa Unii⁴⁹, oraz fakt, iż dane państwo członkowskie może odmówić wykonania decyzji o odzyskaniu, jeżeli jej prawidłowe wykonanie jest całkowicie niemożliwe⁵⁰, nie stanęły na przeszkodzie, by Trybunał stwierdził w wyroku z dnia 6 listopada 2018 r., *Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci* (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873), że konkurenci beneficjentów pomocy państwa mają prawo do niebycia poddawany zakłóceniom konkurencji powodowanym przez tę pomoc na rynku, na którym prowadzą działalność.

101. Jeżeli, w szczególności, odzyskanie pomocy niezgodnej z prawem i ze wspólnym rynkiem naruszyłoby zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań beneficjenta pomocy⁵¹, Komisja nie jest już zobowiązana do nakazania jej odzyskania⁵². Nie może ona nakazać odzyskania pomocy. W takim przypadku stwierdzenie niezgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym nie prowadzi do przywrócenia konkurencji na danym rynku. Jednakże, jak wspomniano w poprzednim punkcie, nie stało to na przeszkodzie stwierdzeniu przez Trybunał, że konkurenci beneficjenta pomocy mają prawo niebycia poddawany zakłóceniom konkurencji spowodowanym przez pomoc państwa.

102. Podobnie, jeżeli wprowadzenie środków antydumpingowych nie leżałoby w interesie Unii, Komisja może podjąć decyzję o nieprzyjęciu takich środków. W takim przypadku zakłócenia w handlu wynikające z dumpingu nie zostaną wyeliminowane, a konkurencja na rynku wewnętrznym nie zostanie przywrócona. Nie powinno to stanąć na przeszkodzie stwierdzeniu przez Trybunał, że producent unijny ma prawo niebycia poddawany zakłóceniom konkurencji spowodowanym przez dumping.

103. Po trzecie, wbrew temu, co podnoszą Komisja i Rada, gdyby Trybunał uznał, że pierwsze kryterium bezpośredniego oddziaływania jest spełnione w niniejszej sprawie, nie wynikałoby to z samych faktycznych skutków spornego rozporządzenia dla sytuacji *Distillerie Bonollo* (w przeciwieństwie do skutków prawnych tego rozporządzenia).

45 Zobacz art. 21 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

46 Wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., *T.KUP* (C-349/16, EU:C:2017:469, pkt 44).

47 Wyrok z dnia 30 kwietnia 2015 r., *VTZ i in./Rada* (T-432/12, niepublikowany, EU:T:2015:248, pkt 163).

48 Zobacz H. Juramy, *Anti-Dumping in Europe: What About Us(ers)?*, *Global Trade and Customs Journal*, 2018, Issue 11/12, s. 511–518 (s. 516, 517); Y. Melin, *Users in EU Trade Defence Investigations: How to Better Take their Interests into Account, and the New Role of Member States as User Champions after Comitology*, *Global Trade and Customs Journal*, 2016, Issue 3, s. 88–121 (s. 96).

49 Artykuł 16 ust. 1 ostatnie zdanie rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9) stanowi: „Komisja nie wymaga windykacji pomocy, jeżeli byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa Unii”.

50 Wyroki: z dnia 9 listopada 2017 r., *Komisja/Grecja* (C-481/16, niepublikowany, EU:C:2017:845, pkt 28); z dnia 6 listopada 2018 r., *Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci* (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 80).

51 Wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r., *Włochy/Komisja* (C-372/97, EU:C:2004:234, pkt 111).

52 Wyrok z dnia 15 listopada 2018 r., *World Duty Free Group/Komisja* (T-219/10 RENV, EU:T:2018:784, pkt 264, 268).

104. Jak bowiem wspomniano w pkt 85 powyżej, sporne rozporządzenie wpływa na sytuację prawną Distillerie Bonollo bezpośrednio z uwagi na jej *prawo* do niebycia poddawana zakłóceniom konkurencji wskutek dumpingu, a nie ze względu na jakiegokolwiek faktyczne skutki tego rozporządzenia.

105. Należy również zauważyć, że nie zachodzi sprzeczność między rozwiązaniem zaproponowanym w pkt 85 powyżej a pkt 81 wyroku z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155). W punkcie tym Trybunał stwierdził, że okoliczność, iż rozporządzenie nakładające cła antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki stawia amerykańskich producentów bioetanolu w niekorzystnej pozycji konkurencyjnej nie pozwala sama przez się na uznanie, by owo rozporządzenie bezpośrednio ich dotyczyło. Po pierwsze, należy zwrócić uwagę na fakt, że owi amerykańscy producenci bioetanolu byli *producentami z państw trzecich*, których towary podlegały cłom antydumpingowym, natomiast ja proponuję uznać, że *producenci unijni* mają prawo do niebycia poddawani zakłóceniom konkurencji spowodowanym przez dumping. Po drugie, ci amerykańscy producenci bioetanolu nie byli aktywni na rynku wewnętrznym⁵³, podczas gdy ja proponuję uznać, że prawo takie przysługuje podmiotom rzeczywiście, a nie potencjalnie działającym na rynku⁵⁴.

106. Po czwarte, w przeciwieństwie do twierdzeń Komisji i Rady, rozwiązanie zaproponowane w pkt 85 powyżej nie jest równoznaczne z „rozluźnieniem” pierwszego kryterium bezpośredniego oddziaływania.

107. Jak wspomniano w pkt 87 powyżej, w wyroku z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja (264/82, EU:C:1985:119, pkt 11–16), stwierdzono, że producenci unijni mają legitymację, by wnosić o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wprowadzającego środki antydumpingowe. Ponadto w wyroku z dnia 18 października 2018 r. ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Komisja (T-364/16, EU:T:2018:696, pkt 36–53), uznano, że producenci unijni mają prawo do zaskarżenia decyzji, na mocy której Komisja, w celu wykonania wyroku Trybunału, nakazała niepobieranie ceł antydumpingowych od przywozu towarów produkowanych przez konkretnego producenta eksportującego.

108. Wynika stąd, że gdyby Trybunał uznał, iż sporne rozporządzenie ma bezpośredni wpływ na sytuację prawną Distillerie Bonollo, nie stanowiłoby to, wbrew temu, co utrzymują Komisja i Rada, „rozluźnienia” przesłanki bezpośredniego oddziaływania. Decyzja Trybunału byłaby zgodna z orzecznictwem powołanym w poprzednim punkcie.

⁵³ Amerykańscy producenci bioetanolu nie wywozili swojej produkcji bezpośrednio na rynek Unii, lecz sprzedawali ją na rynku krajowym (USA) niepowiązanym przedsiębiorstwom handlowym/przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniami, które następnie mieszały bioetanol z benzyną w celu w szczególności wywozu do Unii (opinia rzecznika generalnego P. Mengozziego w sprawie Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2018:794, pkt 63).

⁵⁴ Jest to zgodne z pkt 46, 50 wyroku z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja, Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci (od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873).

109. Szczególnym argumentem na poparcie tego wniosku jest to, że w dziedzinie antydumpingu w przypadku stwierdzenia, że skarżący (producenci unijni, producenci eksportujący lub importerzy) nie mieli legitymacji do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wprowadzającego środki antydumpingowe, powodem była okoliczność, że rozporządzenie to nie dotyczyło ich indywidualnie. Taki stan rzeczy nie wynikał z tego, że rozporządzenie to nie dotyczyło ich bezpośrednio⁵⁵.

110. Według mojej wiedzy można wskazać tylko jeden wyjątek. Jest nim wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155), w którym odmówiono amerykańskiemu producentowi bioetanolu legitymacji na tej podstawie, że zaskarżony akt nie dotyczył ich bezpośrednio. Jednakże, jak wspomniano w pkt 105 powyżej, wynikało to ze szczególnej okoliczności, że producenci ci nie dokonywali bezpośredniego wywozu bioetanolu do Unii, a zatem ich produkcja nie podlegała bezpośrednio nałożonym cłom antydumpingowym.

111. Ponadto w sprawach, w których uznano, że skarżący mieli legitymację, by domagać się stwierdzenia nieważności rozporządzenia nakładającego środki antydumpingowe, albo nie zbadano przesłanki bezpośredniego oddziaływania⁵⁶, albo stwierdzono, że została ona spełniona. W przypadku stwierdzenia, że przesłanka ta została spełniona, wynikało to z drugiego kryterium bezpośredniego oddziaływania, a więc, jak wspomniano w pkt 80 powyżej, z faktu, że organy celne państw członkowskich są zobowiązane, nie dysponując zakresem uznania, do nałożenia ceł wprowadzonych na mocy rozporządzenia antydumpingowego. Pierwsze kryterium nie zostało zbadane⁵⁷.

112. Według mojej wiedzy można wskazać tylko dwa wyjątki. W wyroku z dnia 26 września 2000 r., Starway/Rada (T-80/97, EU:T:2000:216), stwierdzono, że rozporządzenie rozszerzające środki antydumpingowe ma bezpośredni wpływ na sytuację prawną importera. Wynikało to z faktu, że przewidziana w tym rozporządzeniu możliwość przyznania skarżącemu przez Komisję zwolnienia z rozszerzonego cła (w przypadku gdy przywóz nie stanowił obejścia cła początkowego) miała w okolicznościach owej sprawy charakter czysto teoretyczny⁵⁸. Podobnie w wyroku z dnia 18 października 2018 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Komisja (T-364/16, EU:T:2018:696), stwierdzono, że decyzja nakazująca niepobieranie ceł antydumpingowych ma bezpośredni wpływ na sytuację producentów unijnych „w ramach postępowania, które doprowadziło do przyjęcia środków antydumpingowych”. Sąd powołał się między innymi na fakt, że zarówno skarga, która doprowadziła do przyjęcia pierwotnego rozporządzenia, jak i wniosek o dokonanie przeglądu wygaśnięcia, zostały złożone przez stowarzyszenie handlowe w imieniu producentów unijnych, wśród

55 Wyrok z dnia 28 lutego 2002 r., BSC Footwear Supplies i in./Rada (T-598/97, EU:T:2002:52, pkt 49–64); postanowienie z dnia 27 stycznia 2006 r., Van Mannekus/Rada (T-280/03, niepublikowane, EU:T:2006:32, pkt 108–141); wyrok z dnia 19 kwietnia 2012 r., Würth i Fasteners (Shenyang)/Rada (T-162/09, niepublikowany, EU:T:2012:187); postanowienie z dnia 5 lutego 2013 r., BSI/Rada (T-551/11, niepublikowane, EU:T:2013:60, pkt 23–41); wyrok z dnia 13 września 2013 r., Cixi Jiangnan Chemical Fiber i in./Rada (T-537/08, niepublikowany, EU:T:2013:428, pkt 28, 29); postanowienie z dnia 21 stycznia 2014 r., Bricmate/Rada (T-596/11, niepublikowane, EU:T:2014:53, pkt 21–60); postanowienie z dnia 7 marca 2014 r., FESI/Rada (T-134/10, niepublikowane, EU:T:2014:143, pkt 41–76); wyrok z dnia 15 września 2016 r., Molinos Río de la Plata i in./Rada (od T-112/14 do T-116/14 i T-119/14, niepublikowany, EU:T:2016:509, pkt 48–56); postanowienie z dnia 25 stycznia 2017 r., Internacional de Productos Metálicos/Komisja (T-217/16, niepublikowane, EU:T:2017:37, pkt 26–33), potwierdzone w postępowaniu odwoławczym (wyrok z dnia 8 października 2018 r. Internacional de Productos Metálicos/Komisja, C-145/17 P, EU:C:2018:839).

56 Wyroki: z dnia 21 lutego 1984 r., Allied Corporation i in./Komisja (239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, pkt 12–14); z dnia 20 marca 1985 r., Timex/Rada i Komisja (264/82, EU:C:1985:119, pkt 12–17); z dnia 7 maja 1987 r., NTN Toyo Bearing i in./Rada (240/84, EU:C:1987:202, pkt 5–7); z dnia 14 marca 1990 r., Nashua Corporation i in./Komisja i Rada (C-133/87 i C-150/87, EU:C:1990:115, pkt 14–20); z dnia 14 marca 1990 r., Gestetner Holdings/Rada i Komisja (C-156/87, EU:C:1990:116, pkt 17–23); z dnia 11 lipca 1990 r., Neotype Techmashexport/Komisja i Rada (C-305/86 i C-160/87, EU:C:1990:295, pkt 19–22); z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada (C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 13–18); z dnia 13 września 2013 r., Huvis/Rada (T-536/08, niepublikowany, EU:T:2013:432, pkt 25–29); z dnia 13 września 2013 r., Cixi Jiangnan Chemical Fiber i in./Rada (T-537/08, niepublikowany, EU:T:2013:428, pkt 22–27).

57 Wyroki: z dnia 18 września 1996 r., Climax Paper/Rada (T-155/94, EU:T:1996:118, pkt 53); z dnia 25 września 1997 r., Shanghai Bicycle/Rada (T-170/94, EU:T:1997:134, pkt 41); z dnia 16 stycznia 2014 r., BP Products North America/Rada (T-385/11, EU:T:2014:7, pkt 72); z dnia 15 września 2016 r., Unitec Bio/Rada (T-111/14, EU:T:2016:505, pkt 28); z dnia 15 września 2016 r., Molinos Río de la Plata i in./Rada (od T-112/14 do T-116/14 i T-119/14, niepublikowany, EU:T:2016:509, pkt 62); z dnia 18 października 2016 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada (T-351/13, niepublikowany, EU:T:2016:616, pkt 24); z dnia 10 października 2017 r., Kolachi Raj Industrial/Komisja (T-435/15, EU:T:2017:712, pkt 54).

58 Wyrok z dnia 26 września 2000 r., Starway/Rada (T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 61–69).

których znajdują się skarżące⁵⁹. W tym względzie należy zauważyć, że – jak wspomniano w pkt 85 powyżej – w celu ustalenia, czy spełnione jest pierwsze kryterium bezpośredniego oddziaływania, proponuję oprzeć się nie na prawach procesowych skarżącej, lecz na prawie do niebycia poddawana zakłóceniom konkurencji. Prawa procesowe przyznane na mocy rozporządzenia podstawowego różnią się bowiem znacznie w zależności od osoby⁶⁰, a zatem można postawić pytanie, czy rozporządzenie wprowadzające środki antydumpingowe może mieć bezpośredni wpływ na sytuację prawną *każdej* osoby, której rozporządzenie to przyznaje prawa procesowe.

113. W związku z tym, moim zdaniem, w orzecznictwie w dziedzinie antydumpingu brak jest poparcia dla argumentu Komisji, zgodnie z którym producentowi unijnemu należy odmówić legitymacji na tej podstawie, że nie ma on prawa do ochrony przed dumpingiem i że w konsekwencji rozporządzenie nakładające cła antydumpingowe nie wpływa bezpośrednio na jego sytuację prawną. Wydaje mi się raczej, że zaskarżony wyrok jest zgodny z orzecznictwem sądów Unii Europejskiej, zgodnie z którym, jak wspomniano w pkt 110 powyżej, legitymacji ze względu na fakt, że zaskarżony akt nie dotyczył strony skarżącej bezpośrednio, odmówiono – z tego co mi wiadomo – tylko w jednym przypadku, w okolicznościach innych niż w niniejszej sprawie.

114. Po piąte, nie przekonuje mnie argument Komisji i Rady, że w pkt 92 i 93 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie powołał się na prawo do skutecznej ochrony sądowej, zapisane w art. 47 karty, by „rozszerzyć” przesłankę dotyczącą bezpośredniego oddziaływania.

115. We wspomnianych punktach Sąd stwierdził, że biorąc pod uwagę, iż sporne rozporządzenie nie obejmowało środków wykonawczych w odniesieniu do Distillerie Bonollo, nie przysługiwały jej zasadniczo żadne alternatywne krajowe środki odwoławcze. Chociaż okoliczność ta nie mogła, zdaniem Sądu, prowadzić do zniesienia przesłanki dotyczącej indywidualnego oddziaływania, to jednak przesłankę dotyczącą bezpośredniego i indywidualnego oddziaływania na osobę należy interpretować w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej.

116. Chociaż celem art. 47 karty nie jest w istocie zmiana systemu kontroli sądowej ustanowionego w traktatach, w tym w szczególności przesłanek dopuszczalności skarg wnoszonych bezpośrednio do sądów Unii⁶¹, to moim zdaniem nie takie wnioski wysunął Sąd w pkt 92 i 93 zaskarżonego wyroku.

117. Sąd nie doszedł do wniosku, że sporne rozporządzenie dotyczyło Distillerie Bonollo bezpośrednio poprzez powołanie się na art. 47 karty. Wniosek ten opierał się na innych podstawach, tj. na okoliczności wskazanej w pkt 59 zaskarżonego wyroku, że Distillerie Bonollo wszczęła procedurę częściowego przeglądu okresowego i że cła antydumpingowe nałożone tym rozporządzeniem miały na celu zrównoważenie szkody poniesionej przez nią jako konkurenta działającego na tym samym rynku co dwóch chińskich producentów eksportujących. Punkty 92 i 93 tego wyroku jedynie potwierdzają ten wniosek, do którego Sąd już doszedł.

118. Należy również zwrócić uwagę na fakt, że stwierdzając, iż sporne rozporządzenie miało bezpośredni wpływ na sytuację prawną Distillerie Bonollo z powodów wymienionych w poprzednim punkcie, Sąd nie uchylił przesłanki dotyczącej bezpośredniego oddziaływania. Dokonał on szerszej wykładni tej przesłanki niż ta, za którą opowiadały się Komisja i Rada, co nie jest równoznaczne z jej uchyleniem.

59 Wyrok z dnia 18 października 2018 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Komisja (T-364/16, EU:T:2018:696, pkt 41, 42).

60 Przykładowo prawa procesowe przyznane producentom unijnym znacznie różnią się od tych przyznanych grupom konsumenckim.

61 Wyroki: z dnia 3 października 2013 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada (C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 97); z dnia 27 marca 2019 r., Canadian Solar Emea i in./Rada (C-236/17 P, EU:C:2019:258, pkt 99).

119. Stwierdzam, że biorąc pod uwagę, iż sporne rozporządzenie może spowodować, że Distillerie Bonollo znajdzie się w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej na rynku, na którym konkuruje z dwoma chińskimi producentami eksportującymi, rozporządzenie to ma bezpośredni wpływ na prawo Distillerie Bonollo do niebycia poddawana zakłóceniom konkurencji na tym rynku spowodowanym przez dumping. Wynika stąd, że Sąd nie popełnił błędu, uznając w pkt 59 zaskarżonego wyroku, że sporne rozporządzenie miało bezpośredni wpływ na sytuację prawną Distillerie Bonollo, oraz że jedyny zarzut odwołania należy oddalić.

120. Wobec tego odwołanie wzajemne należy oddalić w zakresie, w jakim zmierza ono do uchylecia zaskarżonego wyroku.

b) W przedmiocie żądania ewentualnego Komisji, w którym wnosi ona do Trybunału o uchylenie punktu drugiego sentencji zaskarżonego wyroku

121. Tytułem żądania ewentualnego Komisja wnosi do Trybunału o uchylenie punktu drugiego sentencji zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim utrzymuje on w mocy cło antydumpingowe nałożone na podstawie spornego rozporządzenia na produkty Ninghai Organic Chemical Factory do czasu przyjęcia przez Komisję, jak również przez Radę, środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku. Komisja twierdzi, że od czasu wejścia w życie rozporządzenia nr 37/2014 jedynie Komisja może przyjąć środki antydumpingowe.

122. Rada i Changmao Biochemical Engineering zgadzają się z Komisją, a Distillerie Bonollo nie przychyliła się do tej argumentacji.

123. Uważam, że należy uwzględnić żądanie podniesione przez Komisję tytułem ewentualnym.

124. W punkcie drugim sentencji zaskarżonego wyroku Sąd utrzymał w mocy cło antydumpingowe nałożone na podstawie spornego rozporządzenia na produkty Ninghai Organic Chemical Factory „do czasu przyjęcia przez [Komisję] i [Radę] środków, które zapewnią wykonanie [zaskarżonego] wyroku”.

125. Należy zwrócić uwagę na fakt, że zgodnie z art. 266 akapit pierwszy TFUE w przypadku orzeczenia o nieważności aktu przyjętego przez instytucję jest ona zobowiązana do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału. W niniejszej sprawie sporne rozporządzenie zostało przyjęte przez Radę. Nie oznacza to jednak, że Rada musi, czy nawet może, podjąć środki, które zapewnią wykonanie zaskarżonego wyroku.

126. Zgodnie z orzecznictwem obowiązek działania ustanowiony w art. 266 akapit pierwszy TFUE nie stanowi bowiem źródła kompetencji instytucji ani nie zwalnia jej z obowiązku, by przyjmując akt zawierający środki służące wykonaniu wyroku stwierdzającego nieważność środka oprzeć się na podstawie prawnej, która, po pierwsze, upoważnia ją do przyjęcia tego aktu, a po drugie, obowiązuje w dniu przyjęcia tego aktu⁶².

127. Artykuł 1 rozporządzenia nr 37/2014 zmienia art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że ostateczne cła antydumpingowe, które uprzednio nakładała Rada, obecnie nakłada Komisja⁶³.

62 Wyroki: z dnia 14 czerwca 2016 r., Komisja/McBride i in. (C-361/14 P, EU:C:2016:434, pkt 38, 40, 45); z dnia 19 czerwca 2019 r., C & J Clark International (C-612/16, niepublikowany, EU:C:2019:508, pkt 39, 40).

63 Zobacz pkt 22 ppkt 5) załącznika do rozporządzenia nr 37/2014.

128. W niniejszej sprawie środki, które zapewnią wykonanie zaskarżonego wyroku, mogą zostać przyjęte dopiero po dacie jego wydania, czyli po dniu 3 maja 2018 r. Mogą one zatem zostać przyjęte dopiero po wejściu w życie rozporządzenia nr 37/2014 w dniu 20 lutego 2014 r.⁶⁴. W związku z tym środki niezbędne do wykonania zaskarżonego wyroku muszą opierać się na art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, zmienionego rozporządzeniem nr 37/2014, oraz na art. 14 ust. 1 rozporządzenia podstawowego⁶⁵.

129. Wobec tego jedynie Komisja może przyjąć te środki.

130. Stwierdzam, że należy uchylić punkt drugi sentencji zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim punkt ten utrzymuje w mocy cło antydumpingowe nałożone na podstawie spornego rozporządzenia na produkty Ninghai Organic Chemical Factory do czasu przyjęcia przez Radę środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku. Jednakże punkt drugi sentencji zaskarżonego wyroku pozostaje w mocy w zakresie, w jakim utrzymuje on to cło do czasu przyjęcia przez Komisję środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku.

131. W pozostałym zakresie odwołanie wzajemne należy oddalić.

VI. Odwołanie główne

132. Changmao Biochemical Engineering zmierza do uchylenia zaskarżonego wyroku na tej podstawie, że Sąd błędnie uwzględnił zarzut dotyczący naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

A. Argumentacja stron

133. W ramach jedyne zarzutu odwołania Changmao Biochemical Engineering kwestionuje pkt 132–137 i 139–141 zaskarżonego wyroku.

134. Zarzut ten dzieli się na trzy części.

135. W pierwszej części jedyne zarzutu odwołania Changmao Biochemical Engineering podnosi, że okoliczność, iż w spornym rozporządzeniu wartość normalna ustalona jest na podstawie kosztów produkcji w Argentynie, a nie w oparciu o stosowane krajowe ceny sprzedaży w tym ostatnim państwie, nie stanowi zmiany metodologii w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, oraz że, w każdym razie, nastąpiła zmiana okoliczności. Ponadto, zdaniem Changmao Biochemical Engineering, Sąd błędnie uznał, że zastosowanie metodologii wykorzystanej w pierwotnym dochodzeniu było zgodne z art. 2 rozporządzenia podstawowego i nie uwzględniając w związku różnic w procesie produkcji kwasu winowego w Argentynie i Chinach.

136. W drugiej i trzeciej części jedyne zarzutu odwołania Changmao Biochemical Engineering twierdzi zasadniczo, że Sąd błędnie uznał, iż okoliczność, że ta sama wartość normalna ma zastosowanie do wszystkich producentów eksportujących niekorzystających z MET, pomija wszelkie różnice między współpracującymi i niewspółpracującymi producentami eksportującymi.

⁶⁴ Artykuł 4 rozporządzenia nr 37/2014 przewiduje, że rozporządzenie „wchodzi w życie trzydziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*”, a więc trzydziestego dnia po dniu 21 stycznia 2014 r.

⁶⁵ Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (który nie został zmieniony rozporządzeniem nr 37/2014) stanowi, że cła antydumpingowe nakłada się w drodze rozporządzenia. Zgodnie z orzecznictwem art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, zmieniony rozporządzeniem nr 37/2014, oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, rozpatrywane łącznie, stanowią podstawę prawną, przyznającą Komisji uprawnienie do ponownego nałożenia ceł antydumpingowych w następstwie wydania wyroku stwierdzającego nieważność rozporządzenia nakładającego cła antydumpingowe (wyrok z dnia 19 czerwca 2019 r., C & J Clark International, C-612/16, niepublikowany, EU:C:2019:508, pkt 42–44). Zobacz także wyrok z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 55).

137. Distillerie Bonollo podnosi, po pierwsze, że odwołanie jest niedopuszczalne, po drugie, że jedyny zarzut odwołania jest niedopuszczalny, a po trzecie, że zarzut ten jest w każdym razie bezzasadny.

138. Po pierwsze, Distillerie Bonollo popiera zarzut, że odwołanie jest niedopuszczalne podniesiony przez Radę i Komisję.

139. Po drugie, Distillerie Bonollo twierdzi, że pierwsza, druga i trzecia części jedynego zarzutu odwołania są niedopuszczalne w zakresie, w jakim jedna lub więcej z tych części (i) ogranicza się do powtórzenia argumentów przedstawionych przed Sądem; (ii) podnosi kwestię faktyczną; (iii) zmierza do uzyskania rozstrzygnięcia Trybunału w przedmiocie zarzutu, który nie został rozstrzygnięty przez Sąd; lub (iv) kwestionuje dodatkowy zarzut w zaskarżonym wyroku.

140. Po trzecie, Distillerie Bonollo podnosi, że jedyny zarzut odwołania jest w każdym razie bezzasadny. Jej zdaniem w spornym rozporządzeniu nastąpiła zmiana metodologii, ponieważ nie zastosowano metodologii polegającej na obliczaniu wartości normalnej na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie. Twierdzi ona, że brak jest dowodów na zmianę okoliczności. Ponadto, wbrew temu, co twierdzi Changmao Biochemical Engineering, Sąd nie pominął różnic w kosztach produkcji w Argentynie i w Chinach. Co się tyczy twierdzenia Changmao Biochemical Engineering, zgodnie z którym zastosowanie tej samej wartości normalnej pomija wszelkie różnice między współpracującymi i niewspółpracującymi producentami eksportującymi, Distillerie Bonollo zauważa, że żaden przepis rozporządzenia podstawowego nie przewiduje uprzywilejowanego traktowania współpracujących producentów eksportujących w odniesieniu do ustalenia wartości normalnej.

141. Rada twierdzi, że odwołanie jest niedopuszczalne. Wynika to z faktu, że zaskarżony wyrok nie dotyczy Changmao Biochemical Engineering bezpośrednio, jak wymaga tego art. 56 akapit drugi statutu. Już bowiem w wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372), stwierdzono nieważność spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do Changmao Biochemical Engineering. W związku z tym wszelkie środki podjęte w celu wykonania zaskarżonego wyroku, takie jak ponowne obliczenie wartości normalnej na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie, mogą mieć zastosowanie wyłącznie do Ninghai Organic Chemical Factory.

142. Komisja twierdzi, że odwołanie jest niedopuszczalne, z tego samego powodu, co Rada. W każdym razie, zdaniem Komisji, odwołanie jest bezzasadne. Wynika to z faktu, że brzmienie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego odnosi się do metodologii stosowanej „w [pierwotnym dochodzeniu]”, a nie do metodologii stosowanej w odniesieniu do konkretnego przedsiębiorstwa. Przepis ten nie może być stosowany w zależności od przedsiębiorstwa. Ponadto geneza tego przepisu przemawia za szeroką wykładnią obowiązku stosowania tej samej metodologii w dochodzeniu przeglądowym. Wreszcie, art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego należy postrzegać jako wyraz zasady równego traktowania, zapisanej obecnie w art. 47 karty. Wynika z powyższego, że w spornym rozporządzeniu wartość normalna powinna zostać ustalona na podstawie krajowych cen sprzedaży dla wszystkich producentów niekorzystających z MET, w tym dla dwóch chińskich producentów eksportujących.

B. Ocena

143. Changmao Biochemical Engineering podnosi jeden zarzut odwołania, w którym zarzuca Sądowi naruszenie prawa poprzez uznanie, że art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie zezwala Radzie, w ramach przeglądu okresowego, na skonstruowanie wartości normalnej na podstawie kosztów produkcji w państwie analogicznym, mianowicie w Argentynie, podczas gdy w pierwotnym dochodzeniu wartość normalna została ustalona na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie.

144. Distillerie Bonollo, Rada i Komisja twierdzą, że odwołanie należy oddalić.

1. Dopuszczalność odwołania

145. Rada i Komisja podnoszą, że odwołanie jest niedopuszczalne, ponieważ zaskarżony wyrok nie dotyczy Changmao Biochemical Engineering bezpośrednio, jak wymaga tego art. 56 akapit drugi statutu, gdyż nieważność spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do Changmao Biochemical Engineering, została już stwierdzona wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372). Distillerie Bonollo popiera zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Radę i Komisję, natomiast Changmao Biochemical Engineering twierdzi, że odwołanie jest dopuszczalne.

146. Z powodów przedstawionych poniżej uważam odwołanie za dopuszczalne.

147. Odwołanie zostało wniesione przez Changmao Biochemical Engineering, która nie była stroną, lecz występowała w charakterze interwenienta w postępowaniu przed Sądem⁶⁶.

148. Zgodnie z art. 56 akapit drugi statutu, aby interwenient w pierwszej instancji (inny niż państwo członkowskie lub instytucja Unii) mógł wnieść odwołanie od wyroku Sądu, wyrok ten musi „bepośrednio dotyczyć” tej osoby.

149. Jak zauważyły Rada i Komisja, w chwili wydania zaskarżonego wyroku nieważność spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim miało ono zastosowanie do Changmao Biochemical Engineering, została już stwierdzona wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372), który stał się ostateczny.

150. Należy jednak zauważyć, że w zaskarżonym wyroku stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia nie jest ograniczone co do zakresu⁶⁷.

151. Należy również zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem instytucja, od której pochodzi akt, którego nieważność została stwierdzona w wyroku, w celu wykonania spoczywającego na niej na mocy art. 266 akapit pierwszy TFUE obowiązku jest zobowiązana do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku, i do uwzględnienia nie tylko sentencji wyroku, ale również uzasadnienia prowadzącego do jego wydania, które stanowi nieodzowny element tego wyroku, w tym znaczeniu, że jest niezbędne do określenia dokładnego znaczenia tego, co zostało orzeczone w sentencji⁶⁸.

152. Zaskarżonym wyrokiem stwierdzono nieważność spornego rozporządzenia na tej podstawie, że ustalając początkowo wartość normalną w odniesieniu do producentów eksportujących niekorzystających z MET na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie, a następnie wykorzystując skonstruowaną wartość normalną określoną, zasadniczo, na podstawie kosztów produkcji w Argentynie w dochodzeniu przeglądowym, które doprowadziło do przyjęcia spornego rozporządzenia, Rada zmieniła metodologię, naruszając tym samym art. 11 ust. 9 rozporządzenia

⁶⁶ Zobacz pkt 20 powyżej.

⁶⁷ Punkt pierwszy sentencji zaskarżonego wyroku nie stwierdza nieważności spornego rozporządzenia jedynie w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do Ninghai Organic Chemical Factory. Stwierdza się w nim nieważność tego rozporządzenia bez żadnych ograniczeń co do skutków tego działania. Wynika to z faktu, że skarga w pierwszej instancji została wniesiona przez producentów unijnych, a nie przez producenta eksportującego, który mógł domagać się stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia jedynie w zakresie, w jakim miało ono zastosowanie do niego.

⁶⁸ Wyroki: z dnia 3 października 2000 r., Industrie des poudres sphériques/Rada (C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 81); z dnia 28 stycznia 2016 r., CM Eurologistik i GLS (C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, pkt 49); z dnia 14 czerwca 2016 r., Komisja/McBride i in. (C-361/14 P, EU:C:2016:434, pkt 35).

podstawowego. W związku z tym, w celu wypełnienia spoczywającego na niej na mocy art. 266 akapit pierwszy TFUE obowiązku podjęcia środków, które zapewnią wykonanie zaskarżonego wyroku, Komisja powinna ponownie otworzyć postępowanie i ponownie obliczyć wartość normalną na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie⁶⁹.

153. Ponieważ, jak wspomniano w pkt 150 powyżej, stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia nie jest ograniczone co do zakresu, Komisja powinna, w celu zastosowania się do zaskarżonego wyroku, ponownie obliczyć wartość normalną na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie nie tylko w odniesieniu do Ninghai Organic Chemical Factory, *lecz także Changmao Biochemical Engineering*.

154. Natomiast w wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r., *Changmao Biochemical Engineering/Rada* (T-442/12, EU:T:2017:372), stwierdzono nieważność spornego rozporządzenia na tej podstawie, że odmawiając przekazania *Changmao Biochemical Engineering* informacji dotyczących obliczenia wartości normalnej, Rada i Komisja naruszyły art. 20 ust. 2 rozporządzenia podstawowego oraz prawo do obrony. W związku z tym, w celu zastosowania się do obowiązku podjęcia środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku, Komisja powinna zapewnić *Changmao Biochemical Engineering* dostęp do tych informacji i umożliwić jej przedstawienie wyjaśnień w tym względzie.

155. Środki, które zapewnią wykonanie zaskarżonego wyroku, różnią się zatem od środków, które zapewnią wykonanie wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r., *Changmao Biochemical Engineering/Rada* (T-442/12, EU:T:2017:372).

156. Wynika z tego, że zaskarżony wyrok dotyczy *Changmao Biochemical Engineering* bezpośrednio z uwagi na spoczywający na Komisji, w celu zastosowania się do tego wyroku, obowiązek ponownego otwarcia postępowania i ponownego obliczenia wartości normalnej na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie.

157. Jest to zgodne z wyrokiem z dnia 2 października 2003 r., *International Power i in./NALOO* (C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P i C-180/01 P, EU:C:2003:534). W wyroku tym Trybunał orzekł, że wyrok Sądu stwierdzający nieważność decyzji, na mocy której Komisja oddaliła skargę wniesioną przeciwko trzem przedsiębiorstwom, dotyczył tych trzech przedsiębiorstw bezpośrednio. Wynikało to z faktu, że „w celu zastosowania się do zaskarżonego wyroku Komisja była zobowiązana do ponownego zbadania skargi” oraz „istniała możliwość, że po zakończeniu tego badania Komisja przyjmie środek niekorzystny dla [tych trzech przedsiębiorstw], które mogłyby wówczas być narażone na ryzyko wysunięcia roszczeń odszkodowawczych przed sądami krajowymi”⁷⁰.

158. W niniejszej sprawie *Changmao Biochemical Engineering* twierdzi, że obliczenie wartości normalnej na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie prowadziłyby do nałożenia stawki celnej znacznie wyższej niż stawka 13,1% nałożona na mocy spornego rozporządzenia. Pozostałe strony nie kwestionują tego twierdzenia. W związku z tym, jak w przypadku wyroku przytoczonego w poprzednim punkcie, istnieje ryzyko, że środki podjęte przez Komisję w celu wykonania zaskarżonego wyroku będą niekorzystne dla *Changmao Biochemical Engineering* i że przedsiębiorstwo to będzie narażone na roszczenia dotyczące zapłaty takiego cła.

69 O ile do sądów Unii nie należy zastępowanie danej instytucji w celu określenia środków, które należy podjąć, aby zastosować się do ich wyroków (opinia rzecznika generalnego E. Tanchewa w sprawie *National Iranian Tanker Company v Council*, C-600/16 P, EU:C:2018:227, pkt 109), środki te muszą być jednak zgodne z sentencją danego wyroku oraz z jego uzasadnieniem (wyrok z dnia 28 stycznia 2016 r., *CM Eurologistik i GLS*, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, pkt 76, 77).

70 Wyrok z dnia 2 października 2003 r., *International Power i in./NALOO* (C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P i C-180/01 P, EU:C:2003:534, pkt 52).

159. Mojego wniosku przedstawionego w pkt 156 powyżej nie może podważyć argument Distillerie Bonollo, zgodnie z którym na Changmao Biochemical Engineering oddziałuje nie zaskarżony wyrok, lecz środki, które zapewnią jego wykonanie, w związku z czym dopiero po przyjęciu tych środków zaskarżony wyrok będzie dotyczył Changmao Biochemical Engineering bezpośrednio w rozumieniu art. 56 akapit drugi statutu.

160. Wynika to z tego, że dopuszczalność odwołania wniesionego przez interwenienta w pierwszej instancji od wyroku stwierdzającego nieważność aktu Unii nie jest uzależniona od spełnienia przez właściwą instytucję ustanowionego w art. 266 TFUE warunku dotyczącego obowiązku przyjęcia środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku. Artykuł 56 akapit drugi statutu nie przewiduje bowiem takiego warunku. Przepis ten wymaga jedynie, aby „orzeczenie Sądu” dotyczyło interwenienta w pierwszej instancji bezpośrednio. Wobec tego w celu ustalenia, czy taka okoliczność ma miejsce, można uwzględnić jedynie wyrok Sądu i wynikający z wyroku stwierdzającego nieważność aktu Unii obowiązek przyjęcia przez właściwą instytucję środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku. Środki te nie mogą jako takie być przedmiotem oceny, czy zostały przyjęte w odpowiednim czasie i czy prawidłowo wykonują wyrok.

161. Prawdą jest, że Changmao Biochemical Engineering będzie mogła wnieść o stwierdzenie nieważności środków podjętych w celu wykonania zaskarżonego wyroku. Nie daje to jednak, wbrew temu, co twierdzi Distillerie Bonollo, „drugiej szansy” Changmao Biochemical Engineering. Gdyby bowiem ta ostatnia podnosiła, na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności środków podjętych w celu wykonania zaskarżonego wyroku, zarzut, w przedmiocie którego Sąd już orzekł, zarzut ten byłby niedopuszczalny, ponieważ naruszałby zasadę powagi rzeczy osądzonej⁷¹.

162. Ponadto należy zauważyć, że w przypadku, gdy – jak w niniejszej sprawie – akt Unii, którego nieważność stwierdzono wyrokiem Sądu, jest rozporządzeniem, obowiązek podjęcia przez właściwą instytucję niezbędnych środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku, powstaje dopiero od daty oddalenia odwołania⁷². W związku z tym, gdyby zastosowano podejście Distillerie Bonollo, dopuszczalność odwołania wniesionego przez interwenienta w pierwszej instancji zależałaby w tym przypadku od dobrej woli właściwej instytucji w odniesieniu do wykonania zaskarżonego wyroku.

163. Bez znaczenia jest zatem fakt, że Komisja nie podjęła jeszcze środków, które zapewnią wykonanie zaskarżonego wyroku ani wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372)⁷³.

71 Zobacz wyrok z dnia 25 czerwca 2010 r., Imperial Chemical Industries/Komisja (T-66/01, EU:T:2010:255, pkt 196–211).

72 Wynika to z art. 60 akapit drugi statutu, który stanowi, że na zasadzie odstępstwa od art. 280 TFUE orzeczenia Sądu o nieważności rozporządzenia stają się skuteczne dopiero od daty oddalenia odwołania.

73 Zawiadomieniem opublikowanym w dniu 7 września 2017 r. Komisja ponownie otworzyła dochodzenie, które doprowadziło do przyjęcia spornego rozporządzenia, w celu wykonania wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372) (Zawiadomienie dotyczące wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r. w sprawie T-442/12 w związku [ze spornym rozporządzeniem], Dz.U. 2017, C 296, s. 16). Zgodnie z tym zawiadomieniem dochodzenie zostało ponownie otwarte wyłącznie w celu wykonania tego wyroku.

164. Również bez znaczenia jest fakt, że w następstwie przeglądu wygaśnięcia środków antidumpingowych nałożonych rozporządzeniem nr 349/2012 Komisja przyjęła w dniu 28 czerwca 2018 r. rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/921⁷⁴, które utrzymuje cło w wysokości 10,1% nałożone na Changmao Biochemical Engineering rozporządzeniem nr 349/2012⁷⁵.

165. Podsumowując, odwołanie jest dopuszczalne.

2. Dopuszczalność jedyne zarzutu odwołania

166. Po pierwsze, zarzut Distillerie Bonollo dotyczący niedopuszczalności pierwszej, drugiej i trzeciej części jedyne zarzutu odwołania w zakresie, w jakim ograniczają się one do powtórzenia argumentów przedstawionych przez Radę w pierwszej instancji, należy oddalić. Jak wspomniano w pkt 63 powyżej, kwestie prawne rozpatrywane w pierwszej instancji mogą zostać podniesione ponownie w postępowaniu odwoławczym. Należy zauważyć, że w odwołaniu kwestionuje się poszczególne punkty zaskarżonego wyroku, mianowicie, w odniesieniu do argumentu, że nie nastąpiła zmiana metodologii, pkt 132; w odniesieniu do argumentu, że przy określaniu rzetelnej wartości normalnej powinny zostać uwzględnione różnice w procesie produkcji kwasu winowego między Argentyną a Chinami, pkt 132 i 135–137; w odniesieniu do argumentu, że nastąpiła zmiana okoliczności, pkt 134; oraz w odniesieniu do argumentu, że jeżeli metodologia zastosowana w pierwotnym dochodzeniu zostanie zastosowana do wszystkich producentów eksportujących niekorzystających z MET w dochodzeniu przeglądownym, spowoduje to pominięcie wszelkich różnic między współpracującymi i niewspółpracującymi producentami eksportującymi, pkt 139–141.

167. Po drugie, w zakresie, w jakim pisma procesowe Distillerie Bonollo należy rozumieć w ten sposób, że twierdzi się w nich, iż argument dotyczący zmiany okoliczności jest niedopuszczalny z uwagi na to, że jest to kwestia faktyczna, zarzut ten należy oddalić. To, czy okoliczność, że dwóm chińskim producentom eksportującym przyznano MET, a następnie odmówiono jego przyznania, dowodzi zmiany okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, jest moim zdaniem kwestią natury prawnej.

168. Po trzecie, chociaż zgadzam się z Distillerie Bonollo, że zarzut dotyczący naruszenia prawa do obrony byłby niedopuszczalny, ponieważ Sąd nie wypowiedział się w przedmiocie tego zarzutu w zaskarżonym wyroku, wydaje mi się, że żadnego tego rodzaju zarzutu nie podniesiono w odwołaniu. Natomiast wskazano w nim zwięźle, na wstępie do trzeciej części jedyne zarzutu odwołania, że ustalenia Sądu dotyczące wartości normalnej „są sprzeczne z utrwalonym [...] orzecznictwem [...] zapewniającym rzetelne porównanie cen z *poszanowaniem prawa eksporterów do obrony*”⁷⁶. Changmao Biochemical Engineering nie podniosła w tych kilku słowach i w braku innych elementów zarzutu opartego na naruszeniu prawa do obrony.

⁷⁴ Rozporządzenie nakładające ostateczne cło antidumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. 2018, L 164, s. 14).

⁷⁵ Zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia podstawowego w ramach przeglądu wygaśnięcia Komisja może jedynie utrzymać lub uchylić uprzednio nałożone cła antidumpingowe, ale nie może ich zmienić. Biorąc pod uwagę, że w wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r., Changmao Biochemical Engineering/Rada (T-442/12, EU:T:2017:372), stwierdzono nieważność spornego rozporządzenia, zmieniającego rozporządzenie nr 349/2012, a skutki tego rozporządzenia nie zostały utrzymane w mocy tym wyrokiem do czasu jego wykonania przez Komisję, ta ostatnia musiała utrzymać cło w wysokości 10,1% nałożone na Changmao Biochemical Engineering na mocy rozporządzenia nr 349/2012. Natomiast w rozporządzeniu 2018/921 utrzymano stawkę 8,3% nałożoną na Ninghai Organic Chemical Factory na mocy spornego rozporządzenia. Wynika to z tego, że chociaż w zaskarżonym wyroku stwierdzono nieważność tego rozporządzenia, to utrzymano w mocy jego skutki w odniesieniu do Ninghai Organic Chemical Factory do czasu wywiązania się przez właściwą instytucję ze spoczywającego na niej obowiązku wynikającego z art. 266 TFUE (co, jak wyjaśniono w pkt 162 powyżej, wymagane jest tylko w przypadku oddalenia niniejszego odwołania).

⁷⁶ Wyróżnienie własne.

169. Po czwarte, argument, zgodnie z którym Sąd błędnie uznał w pkt 141 zaskarżonego wyroku, że ta sama wartość normalna jest stosowana do wszystkich producentów eksportujących, jeżeli jest ona określana na podstawie danych dotyczących państwa analogicznego, nie jest, jak twierdzi Distillerie Bonollo, niedopuszczalny na tej podstawie, że jest podniesiony tytułem ewentualnym w zaskarżonym wyroku. Jest on, jak sugeruje sama Distillerie Bonollo, bezskuteczny⁷⁷.

170. Stwierdzam, że jedyny zarzut odwołania jest zatem dopuszczalny w całości.

3. Co do istoty

171. Zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego we wszystkich przeglądach w rozumieniu tego artykułu Komisja musi stosować metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyтым uwzględnieniem, między innymi, art. 2 tego rozporządzenia.

172. Zgodnie z orzecznictwem wyjątek pozwalający instytucjom na zastosowanie w postępowaniu w sprawie przeglądu metody innej od użytej w pierwotnym dochodzeniu w przypadku, gdy uległy zmianie okoliczności, musi podlegać ścisłej wykładni⁷⁸.

173. W niniejszej sprawie w postępowaniu, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia nr 130/2006, w odniesieniu do dwóch chińskich producentów eksportujących, którym przyznano MET, wartość normalną ustalono na podstawie ich rzeczywistych krajowych cen sprzedaży, zgodnie z art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego⁷⁹, natomiast w odniesieniu do producentów eksportujących niekorzystających z MET wartość normalną obliczono na podstawie krajowych cen sprzedaży w państwie analogicznym, tj. w Argentynie, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia⁸⁰.

174. Natomiast w postępowaniu, które doprowadziło do przyjęcia spornego rozporządzenia, dwóm chińskim producentom eksportującym odmówiono przyznania MET. W związku z tym niemożliwe już było ustalenie wartości normalnej zgodnie z art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego. Została ona zasadniczo skonstruowana na podstawie kosztów produkcji w Argentynie, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia⁸¹.

175. W ramach jedyne go zarzutu odwołania Changmao Biochemical Engineering twierdzi, że Sąd błędnie uznał, iż Rada naruszyła art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, wykorzystując w dochodzeniu przeglądowym skonstruowaną wartość normalną dla dwóch chińskich producentów eksportujących, która była oparta na kosztach produkcji w Argentynie, podczas gdy w pierwotnym dochodzeniu ustaliła ona wartość normalną dla producentów eksportujących niekorzystających z MET na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie.

176. Jedyny zarzut odwołania dzieli się na trzy części. W pierwszej części Changmao Biochemical Engineering podnosi, że nie doszło do zmiany metodologii, a w każdym razie zmieniły się okoliczności, w związku z czym Sąd błędnie stwierdził naruszenie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

177. Uważam, że należy uwzględnić pierwszą część jedyne go zarzutu odwołania.

⁷⁷ Zobacz pkt 208 poniżej.

⁷⁸ Wyroki: z dnia 19 września 2013 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada (C-15/12 P, EU:C:2013:572, pkt 17); z dnia 18 września 2014 r., Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 43).

⁷⁹ Motywy 18–28 rozporządzenia nr 1259/2005; motyw 13 rozporządzenia nr 130/2006.

⁸⁰ Motywy 29–34 rozporządzenia nr 1259/2005, motyw 13 rozporządzenia nr 130/2006.

⁸¹ Motywy 27–29 spornego rozporządzenia.

178. W przeciwieństwie do tego, co twierdzi Changmao Biochemical Engineering⁸², nastąpiła zmiana metodologii w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

179. Zgodnie z orzecznictwem dla celów tego przepisu zmiana metodologii zachodzi w sytuacji, gdy w ramach pierwotnego dochodzenia cena eksportowa została ustalona na podstawie ceny faktycznie zapłaconej za wywóz do Unii zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, podczas gdy w ramach przeglądów skonstruowana cena eksportowa została ustalona na podstawie cen faktycznie stosowanych w odniesieniu do wywozu do państw trzecich zgodnie z art. 2 ust. 9 tegoż rozporządzenia⁸³. Podobnie, jeżeli w pierwotnym dochodzeniu Rada obliczyła wartość normalną na podstawie rzeczywistych cen eksportowych producenta znajdującego się w analogicznym państwie trzecim oraz na podstawie krajowych cen sprzedaży tego producenta, podczas gdy w toku przeglądu Rada ustaliła wartość normalną na podstawie kosztów produkcji tego samego producenta, wówczas dochodzi do zmiany metodologii⁸⁴.

180. W niniejszej sprawie w pierwotnym dochodzeniu wartość normalna została ustalona na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie w odniesieniu do producentów eksportujących niekorzystających z MET, podczas gdy w ramach przeglądu została ona zasadniczo obliczona na podstawie kosztów produkcji w Argentynie w odniesieniu do dwóch chińskich producentów eksportujących niekwalifikujących się już do przyznania MET. W świetle orzecznictwa, o którym mowa w poprzednim punkcie, wydaje mi się, że stanowi to zmianę metodologii w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

181. Ponadto, moim zdaniem, nie wykazano, że okoliczności uległy zmianie.

182. Stwierdzono, że w szczególności zobowiązanie dotyczące ceny minimalnej (którego skutkiem było to, że rzeczywiste ceny eksportowe w wywozie do Unii przestały być wiarygodne oraz że w dochodzeniu przeglądowym skonstruowana cena eksportowa musiała być obliczona na podstawie cen eksportowych w wywozie do państw trzecich)⁸⁵ lub istotna zmiana kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem⁸⁶ stanowią zmianę okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego⁸⁷.

183. Changmao Biochemical Engineering stwierdza jednak jedynie, że nastąpiła poważna zmiana okoliczności i że świadczy o tym fakt, że Rada i Komisja przyznały jej MET w pierwotnym dochodzeniu, ale odmówiły takiego traktowania w dochodzeniu przeglądowym. Moim zdaniem powyższe nie wystarcza do stwierdzenia zmiany okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

184. W szczególności należy zauważyć, że zgodnie z motywem 27 spornego rozporządzenia powodem, dla którego w dochodzeniu przeglądowym postanowiono wykorzystać raczej skonstruowaną wartość normalną opartą na kosztach produkcji w Argentynie, a nie krajowe ceny sprzedaży w Argentynie, były „różnice w metodach produkcji stosowanych w Argentynie i [Chinach], które to metody [miały] istotny wpływ na ceny i koszty”. Jak wyjaśnia Changmao Biochemical Engineering, podczas gdy w Argentynie kwas winowy jest produkowany z produktów ubocznych pochodzących z produkcji wina, w Chinach

82 Dla jasności zaznaczam, że Changmao Biochemical Engineering twierdzi, że obliczenie wartości normalnej nie na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie, lecz na podstawie kosztów produkcji w Argentynie w odniesieniu do producentów eksportujących niekorzystających z MET stanowi zmianę metodologii. Nie twierdzi, że fakt przyznania jej MET w pierwotnym dochodzeniu i odmowy tegoż w dochodzeniu przeglądowym sam w sobie stanowi zmianę metodologii, która jest sprzeczna z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

83 Wyrok z dnia 18 września 2014 r., Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 21, 44, 59); opinia rzecznika generalnego P. Cruza Villalóna w sprawie Valimar (C-374/12, EU:C:2014:118, pkt 78).

84 Wyroki: z dnia 18 marca 2009 r., Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision/Rada (T-299/05, EU:T:2009:72, pkt 170–172). Zobacz także wyroki: z dnia 8 lipca 2008 r., Huvis/Rada (T-221/05, niepublikowany, EU:T:2008:258, pkt 27, 28, 43); z dnia 16 grudnia 2011 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada (T-423/09, EU:T:2011:764, pkt 57).

85 Wyrok z dnia 18 września 2014 r., Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 45–49).

86 Wyrok z dnia 15 listopada 2018 r., CHEMK i KF/Komisja (T-487/14, EU:T:2018:792, pkt 63).

87 Zobacz także wyrok z dnia 16 grudnia 2011 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada (T-423/09, EU:T:2011:764, pkt 63).

jest on wytwarzany w drodze syntezy chemicznej. Z rozporządzenia nr 349/2012 wynika jednak, że różnice w procesie i kosztach produkcji kwasu winowego istniały już w momencie przeprowadzania pierwotnego dochodzenia⁸⁸. Przed Trybunałem nie wysunięto zarzutu, że między okresem objętym pierwotnym dochodzeniem a okresem przeglądu okresowego nastąpiła zmiana w kosztach produkcji kwasu winowego w Argentynie lub w Chinach. Moim zdaniem wynika z tego, że nie wykazano zmiany okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

185. Wydaje mi się jednak, że Sąd nie przedstawił odpowiedniego i wystarczającego uzasadnienia ustalenia zawartego w pkt 135–137 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym zastosowanie metodologii wykorzystanej w pierwotnym dochodzeniu nie byłoby sprzeczne z art. 2 rozporządzenia podstawowego.

186. Pragnę zauważyć, że art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wymaga od Komisji stosowania we wszystkich dochodzeniach przeglądowych tej samej metodologii co w pierwotnym dochodzeniu, „z należyty uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17”.

187. Należy odnotować, że tam, gdzie – tak jak w niniejszej sprawie – nie nastąpiła żadna zmiana okoliczności dla uzasadnienia zmiany metodologii nie wystarczy, aby nowa metodologia była odpowiedniejsza niż poprzednia⁸⁹. W przypadku braku zmiany okoliczności zmiana metodologii jest uzasadniona jedynie wówczas, gdy poprzednia metodologia jest niezgodna z art. 2 lub 17 rozporządzenia podstawowego.

188. Z brzmienia art. 11 ust. 9 tego rozporządzenia oraz z orzecznictwa przytoczonego w pkt 172 powyżej wynika, że ogólna zasada jest taka, że metodologia wykorzystana w pierwotnym dochodzeniu musi być zastosowana w dochodzeniu przeglądowym, a wykorzystanie innej metodologii w dochodzeniu przeglądowym jest wyjątkiem. Gdyby uznano, że nowa metodologia może, w przypadku braku zmiany okoliczności, być stosowana w dochodzeniu przeglądowym, *nawet jeśli wcześniejsza metodologia nie została uznana za sprzeczną z art. 2 lub 17 rozporządzenia podstawowego*, wyjątek ten stałby się regułą.

189. Dlatego należy ustalić, czy zastosowanie w dochodzeniu przeglądowym metodologii wykorzystanej w pierwotnym dochodzeniu byłoby sprzeczne z art. 2 rozporządzenia podstawowego.

190. Zgodnie z orzecznictwem do Rady należy wykazanie, że metodologia wykorzystana w pierwotnym dochodzeniu była niezgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego⁹⁰.

191. Przed Sądem Rada argumentowała, że biorąc pod uwagę różnice w procesie produkcji kwasu winowego w Argentynie i w Chinach⁹¹, nie mogła zastosować w dochodzeniu przeglądowym metodologii wykorzystanej w pierwotnym dochodzeniu bez naruszenia art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, który wymaga, aby porównanie między wartością normalną a ceną eksportową było rzetelne. Rada twierdzi, że porównanie między, z jednej strony, wartością normalną obliczoną na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie, a zatem opartą na danych dotyczących naturalnego procesu produkcji, a, z drugiej strony, *faktycznymi* cenami eksportowymi dwóch chińskich producentów eksportujących odnoszącymi się do procesu syntetycznej produkcji byłoby nierzetelne.

⁸⁸ Poczyniono odniesienie do motywu 26 rozporządzenia nr 349/2012, zgodnie z którym „już w dochodzeniu pierwotnym starannie przeanalizowano kwestię odmiennych procesów produkcyjnych w Argentynie i Chinach oraz wynikający stąd wpływ na rachunek kosztów i wycenę produktu objętego postępowaniem”.

⁸⁹ Wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., Huvis/Rada (T-221/05, niepublikowany, EU:T:2008:258, pkt 50).

⁹⁰ Wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., Huvis/Rada (T-221/05, niepublikowany, EU:T:2008:258, pkt 51).

⁹¹ Zobacz pkt 184 powyżej.

192. W pkt 135–137 zaskarżonego wyroku Sąd odrzucił argument Rady, zgodnie z którym zastosowanie metodologii wykorzystanej w pierwotnym dochodzeniu nie pozwoliłoby na rzetelne porównanie wartości normalnej z cenami eksportowymi, na tej podstawie, że, po pierwsze, gdyby porównanie było nierzetelne, powinno to również doprowadzić Radę i Komisję do zmiany cła antidumpingowego obowiązującego względem innych producentów eksportujących, czego nie uczyniły, a po drugie, kwas winowy produkowany w drodze syntezy chemicznej „ma te same właściwości i jest przeznaczony do takiego samego podstawowego wykorzystania” co kwas winowy wytwarzany z produktów ubocznych produkcji wina.

193. Wydaje mi się, że Sąd nie mógł stwierdzić, że zastosowanie metodologii wykorzystanej w pierwotnym dochodzeniu „nie wydaje się sprzeczne z art. 2 rozporządzenia podstawowego”⁹², opierając się wyłącznie na tych podstawach.

194. Po pierwsze, fakt, że Rada nie zmieniła cła nałożonego na innych producentów eksportujących niekorzystających z MET, nie dowodzi, że metodologia wykorzystana w pierwotnym dochodzeniu nie jest sprzeczna z art. 2 rozporządzenia podstawowego. Może to również sugerować, że Rada naruszyła ten przepis, nie zmieniając cła nałożonego na innych producentów eksportujących niekorzystających z MET. Na podstawie działania Rady nie można wyciągnąć żadnych wniosków co do zgodności z prawem ani poprzedniej, ani nowej metodologii.

195. Po drugie, wydaje mi się, że w celu stwierdzenia, że zastosowanie metodologii wykorzystanej w pierwotnym dochodzeniu nie byłoby sprzeczne z art. 2 rozporządzenia podstawowego, Sąd nie mógł ograniczyć się jedynie do stwierdzenia, że kwas winowy produkowany w drodze syntezy chemicznej „ma te same właściwości i jest przeznaczony do takiego samego podstawowego wykorzystania” co kwas winowy wytwarzany z produktów ubocznych produkcji wina. Wynika to z faktu, że różnice w procesie produkcji kwasu winowego w Argentynie i w Chinach, na których Rada oparła się, twierdząc, że zastosowanie tej pierwszej metodologii byłoby sprzeczne z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, mają, jak stwierdzono w motywie 27 spornego rozporządzenia⁹³, „istotny wpływ na ceny i koszty”.

196. Ponadto należy zauważyć, że różnice w procesie produkcji są powodem, dla którego w spornym rozporządzeniu zmieniono metodologię i obliczono wartość normalną w odniesieniu do producentów eksportujących niekorzystających z MET nie na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie, lecz na podstawie kosztów produkcji w Argentynie⁹⁴. Wydaje mi się zatem, że w zakresie, w jakim Rada opiera się na różnicach w procesie produkcji, w celu wykazania, że zastosowanie poprzedniej metodologii w dochodzeniu przeglądowym byłoby niezgodne z prawem, Sąd powinien był zbadać nie tylko, czy różnice te spowodowały, że porównanie między wartością normalną a cenami eksportowymi było nierzetelne, lecz także czy różnice te uniemożliwiły zastosowanie krajowych cen sprzedaży w Argentynie do obliczenia wartości normalnej. Jedynie w przypadku, gdyby Sąd stwierdził, że pomimo różnic w procesie produkcji krajowe ceny sprzedaży w Argentynie mogłyby zostać wykorzystane do obliczenia wartości normalnej, mógłby stwierdzić, że zastosowanie poprzedniej metodologii nie byłoby sprzeczne z art. 2 rozporządzenia podstawowego i że w rezultacie Rada nie mogłaby zastosować nowej metodologii w spornym rozporządzeniu.

197. Prawdą jest, że Rada, na której spoczywa ciężar wykazania, że zastosowanie poprzedniej metodologii było niezgodne z prawem, podniosła przed Sądem jedynie, że różnice w procesie produkcji nie pozwoliłyby na dokonanie rzetelnego porównania wymaganego w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Nie twierdziła ona, że różnice te nie pozwoliłyby na zastosowanie

⁹² Zobacz pkt 137 zaskarżonego wyroku.

⁹³ Zobacz pkt 184, powyżej.

⁹⁴ Zgodnie z motywem 27 spornego rozporządzenia „ze względu na różnice w metodach produkcji stosowanych w Argentynie i w [Chinach], które to metody mają istotny wpływ na ceny i koszty – postanowiono nie wykorzystywać wspomnianych cen sprzedaży krajowej [w Argentynie], ale skonstruować wartość normalną” (wyróżnienie własne).

krajowych cen sprzedaży w Argentynie przy obliczaniu wartości normalnej. Wydaje mi się jednak, że te dwie kwestie są ze sobą powiązane, o czym świadczy motyw 42 spornego rozporządzenia, zgodnie z którym „[d]okonanie tych samych obliczeń *przy wykorzystaniu krajowych cen sprzedaży w Argentynie* oraz późniejsze skorygowanie wartości normalnej lub ceny eksportowej na podstawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego nie doprowadziłyby do rzetelnego porównania”⁹⁵.

198. Wynika z powyższego, że w pkt 137 zaskarżonego wyroku Sąd nie przedstawił odpowiedniego i wystarczającego uzasadnienia twierdzenia, że zastosowanie metodologii wykorzystanej w pierwotnym dochodzeniu nie byłoby sprzeczne z art. 2 rozporządzenia podstawowego.

199. Zdaniem Komisji, nie można twierdzić, że art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego należy interpretować w ten sposób, że wymóg stosowania tej samej metodologii w pierwotnym dochodzeniu i dochodzeniu przeglądowym odnosi się nie do metodologii stosowanej w pierwotnym dochodzeniu *jako całości*, lecz do metodologii wykorzystanej w pierwotnym dochodzeniu względem każdego *producenta eksportującego*.

200. Gdyby tak było, w dochodzeniu przeglądowym w odniesieniu do dwóch chińskich producentów eksportujących wartość normalna musiałaby zostać ustalona na podstawie ich faktycznych krajowych cen sprzedaży⁹⁶. Byłoby to jednak sprzeczne z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, biorąc pod uwagę, że zgodnie z dochodzeniem przeglądowym owi dwaj chińscy producenci eksportujący nie kwalifikują się już do MET. Rada mogłaby zatem zastosować nową metodologię, nie naruszając art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego⁹⁷.

201. Artykułu 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie można jednak, moim zdaniem, interpretować w ten sposób, że wymóg stosowania w dochodzeniu przeglądowym metodologii stosowanej w pierwotnym dochodzeniu odnosi się do metodologii wykorzystanej w przypadku *każdego producenta eksportującego*. Po pierwsze, brzmienie tego przepisu stoi w sprzeczności z tą wykładnią, ponieważ wymaga on zastosowania tej samej metodologii, która została wykorzystana w trakcie „postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła”. Zgodnie z definicją postępowanie dotyczy wszystkich producentów eksportujących produktu objętego postępowaniem. W brzmieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nic nie wskazuje na to, że należy wziąć pod uwagę indywidualną sytuację producentów eksportujących. Po drugie, chociaż w celu „zapewnienia większej spójności” Komisja zaproponowała uchylenie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, między innymi ze względu na fakt, że „[stosowane tego przepisu prowadziło] czasami do dalszego wykorzystywania wyraźnie przestarzałej metodologii”⁹⁸, do uchylenia przepisu nie doszło. Sugeruje to szeroką wykładnię zasady określonej w art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Zasada ta miałaby zatem zastosowanie do metodologii stosowanej w całym postępowaniu, a nie do metodologii stosowanej w odniesieniu do każdego producenta eksportującego.

202. W związku z tym należy uwzględnić pierwszą część jedyne zarzutu odwołania i uchylić zaskarżony wyrok.

203. Dla pełności wyводу dokonam jednak zwięzłej analizy drugiej i trzeciej część jedyne zarzutu odwołania.

⁹⁵ Wyróżnienie własne.

⁹⁶ Zobacz pkt 173 powyżej.

⁹⁷ Artykuł 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego wymaga, by w przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej normalną wartość określać w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub w przypadku, gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę. Innymi słowy, w tej sytuacji wartości normalnej nie można ustalić na podstawie faktycznych krajowych cen sprzedaży w danym kraju nieposiadającym gospodarki rynkowej.

⁹⁸ Punkt 2.6.2 komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 10 kwietnia 2013 r. w sprawie modernizacji instrumentów ochrony handlu dostosowujący instrumenty ochrony handlu do bieżących potrzeb europejskiej gospodarki [COM(2013) 191 final]. Zobacz także art. 1 ust. 5 lit. b) wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego [rozporządzenie podstawowe] i rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, złożonego w dniu 10 kwietnia 2013 r. [COM(2013) 192 final].

204. W drugiej i trzeciej części jedyne zarzutu odwołania Changmao Biochemical Engineering podnosi, że Sąd błędnie stwierdził w pkt 139–141 zaskarżonego wyroku, iż okoliczność, że ta sama wartość normalna ma zastosowanie do wszystkich producentów eksportujących niekorzystających z MET, prowadzi do zatarcia wszelkich różnic między współpracującymi i niewspółpracującymi producentami eksportującymi.

205. Moim zdaniem druga i trzecia część jedyne zarzutu odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

206. W pkt 139–141 zaskarżonego wyroku Sąd odrzucił argument Rady, zgodnie z którym, gdyby wartość normalną obliczono na podstawie krajowych cen sprzedaży w Argentynie w odniesieniu do, z jednej strony, dwóch współpracujących chińskich producentów eksportujących, a z drugiej strony, pozostałych producentów eksportujących, którzy nie współpracowali, prowadziło to do zatarcia wszelkich różnic między współpracującymi i niewspółpracującymi producentami eksportującymi. Zdaniem Sądu nadal istniałyby takie różnice, biorąc pod uwagę, że współpracujący producenci eksportujący mogą skorzystać z indywidualnego traktowania na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, podczas gdy niewspółpracujący producenci eksportujący nie mogą skorzystać z takiej możliwości.

207. W zakresie, w jakim Changmao Biochemical Engineering twierdzi, że fakt, iż współpracujący producenci eksportujący, w przeciwieństwie do niewspółpracujących producentów eksportujących, mogą skorzystać z indywidualnego traktowania, nie pozwala na rozróżnienie między współpracującymi i niewspółpracującymi producentami eksportującymi *w odniesieniu do obliczania wartości normalnej*, argument ten jest bezskuteczny. Prawdą jest, że w przypadku, gdy producentowi eksportującemu przyznano indywidualne traktowanie na mocy art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, stosuje się ogólnokrajową wartość normalną mającą zastosowanie do wszystkich producentów eksportujących niekorzystających z MET, chociaż indywidualny margines antydumpingu oblicza się na podstawie faktycznych cen eksportowych tego producenta eksportującego. Kwestią rozpatrywaną w pkt 139–141 zaskarżonego wyroku nie jest jednak to, czy ta sama wartość normalna ma zastosowanie do wszystkich producentów eksportujących niekorzystających z MET, niezależnie od tego, czy współpracowali czy nie. Tak się dzieje, co przyznaje Sąd. Chodzi o to, czy *pomimo stosowania tej samej wartości normalnej*, indywidualne traktowanie pozwala jednak na dokonanie rozróżnienia między współpracującymi a niewspółpracującymi producentami eksportującymi.

208. W zakresie, w jakim Changmao Biochemical Engineering twierdzi, że ta sama wartość normalna nie ma zastosowania do wszystkich współpracujących producentów eksportujących niekorzystających z MET, *w przypadku gdy istnieją między nimi różnice pod względem procesów produkcji i kosztów*, argument ten jest również bezskuteczny z tego samego powodu.

209. Uważam, że pierwsza część jedyne zarzutu odwołania zasługuje na uwzględnienie. Należy zatem z tego powodu uchylić zaskarżony wyrok.

210. Nie sądzę, aby Trybunał był w stanie wydać ostateczne orzeczenie w tej sprawie na podstawie art. 61 statutu. Rozstrzygnięcie sporu wiąże się z nową oceną okoliczności sprawy, w świetle rozważań przedstawionych w pkt 185–198 powyżej, do której przeprowadzenia bardziej właściwy jest Sąd.

211. Niniejszą sprawę należy zatem skierować do ponownego rozpoznania przez Sąd, aby mógł on zbadać, czy zastosowanie w dochodzeniu przeglądowym metodologii wykorzystanej w pierwotnym dochodzeniu byłoby sprzeczne z art. 2 rozporządzenia podstawowego. Następnie, w przypadku potwierdzenia powyższego i stwierdzenia, że w konsekwencji Rada mogłaby zastosować nową metodologię w dochodzeniu przeglądowym bez naruszenia art. 11 ust. 9 tego rozporządzenia, Sąd musiałby zbadać pozostałe zarzuty, które zostały mu przedstawione.

VII. W przedmiocie kosztów

212. Ponieważ proponuję skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów odwołania głównego należy pozostawić Sądowi.

213. Trybunał musi jednak rozstrzygnąć w przedmiocie kosztów odwołania wzajemnego.

214. Na podstawie art. 138 § 3 regulaminu postępowania, który znajduje zastosowanie w postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron, każda z nich pokrywa własne koszty. Jednakże, jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, Trybunał może orzec, że jedna ze stron pokrywa, oprócz własnych kosztów, część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną.

215. W niniejszej sprawie Komisja przegrała sprawę w tej mierze, w jakiej wniosła do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku na tej podstawie, że Sąd błędnie stwierdził, iż sporne rozporządzenie dotyczyło Distillerie Bonollo bezpośrednio, ale wygrała sprawę w zakresie wniesionego do Trybunału żądania uchylenia punktu drugiego sentencji zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim stanowi on, że Rada przyjmie środki, które zapewnią wykonanie tego wyroku. Ponieważ Distillerie Bonollo wniosła o obciążenie Komisji kosztami postępowania, należy orzec, że Komisja pokrywa własne koszty oraz cztery piąte kosztów poniesionych przez Distillerie Bonollo, natomiast Distillerie Bonollo pokrywa jedną piątą własnych kosztów.

216. Zgodnie z art. 140 § 1 regulaminu postępowania, który znajduje zastosowanie również do postępowania w przedmiocie odwołania na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, Rada, która przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta w postępowaniu w przedmiocie odwołania wzajemnego, ponosi własne koszty związane z odwołaniem wzajemnym.

217. Zgodnie z art. 184 § 4 regulaminu postępowania, jeżeli interwenient w pierwszej instancji bierze udział w postępowaniu odwoławczym, Trybunał może zdecydować, że pokrywa on własne koszty. Ponieważ Changmao Biochemical Engineering uczestniczyła w postępowaniu w przedmiocie odwołania wzajemnego, powinna ona pokryć własne koszty związane z odwołaniem wzajemnym.

VIII. Wnioski

218. W związku z powyższym proponuję, aby Trybunał:

- uchylił wyrok z dnia 3 maja 2018 r., Distillerie Bonollo i in./Rada (T-431/12, EU:T:2018:251);
- skierował sprawę do Sądu Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania;
- orzekł, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów odwołania głównego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie;
- uwzględnił odwołanie wzajemne w części, w której zmierza ono do uchylecia punktu drugiego sentencji wyroku z dnia 3 maja 2018 r., Distillerie Bonollo i in./Rada (T-431/12, EU:T:2018:251), w zakresie, w jakim stanowi on, że Rada Unii Europejskiej przyjmie środki, które zapewnią wykonanie tego wyroku;
- oddalił odwołanie wzajemne w pozostałej części;
- obciążył Komisję Europejską własnymi kosztami związanymi z odwołaniem wzajemnym oraz czterema piątymi kosztów poniesionych przez Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA i Caviro Distillerie Srl w związku z odwołaniem wzajemnym;
- obciążył Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA i Caviro Distillerie Srl jedną piątą kosztów poniesionych przez nie w związku z odwołaniem wzajemnym; oraz
- obciążył Radę Unii Europejskiej i Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd własnymi kosztami poniesionymi w związku z odwołaniem wzajemnym.